

Radosna

MISIJSKI LIST

vijest

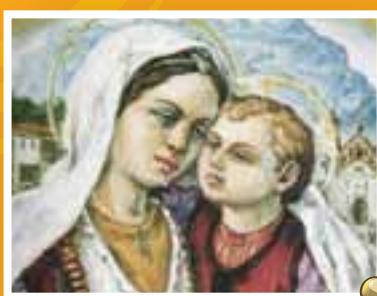
Posla imo puno, a radnika
i sredstava malo

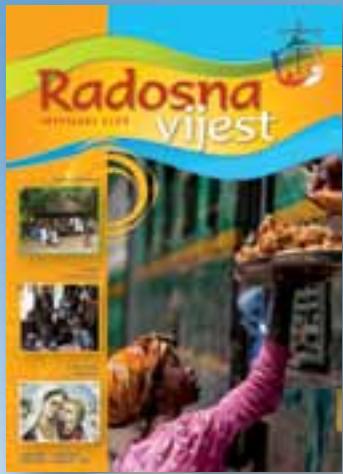

Svećenici i časne sestre
izloženi nasilju i otmicama

Ljudi predani
molitvi

Apostolat molitve

Da progonjeni kršćani budu podržavani molitvama i materijalnom pomoći cijele Crkve.

Uvodnik U središtu Iz života naših misionara

Intervju Apostolat molitve Vijesti iz Crkve u svijetu

Vijesti iz Crkve u Hrvata

Iz dnevnika jednog misionara Misija velikani

Sadržaj

Obraćenje nas čini sretnima.....	3
Naviještanje evanđelja Isusa Krista i kultura dijaloga (3)	4
Posla ima puno, a radnika i sredstava malo	6
Svećenici i časne sestre izloženi nasilju i otmicama	8
Ljudi predani molitvi.....	10
Budite misionari u našoj domovini.....	12
Apostolat molitve za ožujak	14
Obilježena 19. godišnjica smrti misionara fra Vjekе Ćurićа	15
Stotinu protjeranih pronašlo utočište u katoličkoj župi u gradu Wau.....	16
Asia Bibi: Ne mrzim nikoga, svima oprštam, i svojim progoniteljima	16
Šesnaesta skupština Papinskih misijskih djela BiH.....	17
Zavjet misionara na grobu Petra Barbarića	17
Misa mladih: "Hoćeš li i ti"?.....	18
Dan života s misijskom porukom	18
Velike muke naših mnogoženaca	19
Blaženi Jan (Ivan) Beyzym, prijatelj gubavaca	21

Impressum

Izdavač: Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini

Glavni urednik: v.l. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** mons. mr. Luka Tunjić

Godišnja preplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD

Tisk: Grafička Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 1000 ZAGREB
Tel. 01/56 35 055
E-mail: missio.croatia@misije.hr
web: www.misije.hr

Kunski Žiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABAHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 0387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Obraćenje nas čini sretnima

Ove liturgijske godine korizmeno vrijeme započinje točno prvog ožujka. Budući da je većina korizme upravo u ožujku, čini mi se sasvim logičnim da ovaj uvodnik bude prožet temom obraćenja, na što nas potiče i formula obreda pepeljenja na Čistu srijedu, koja glasi: „Obrati se i vjeruj evanđelju!“ ili: „Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti!“ Središnja tema korizmenog vremena zapravo jest obraćenje. Tko se to treba obratiti, zbog čega i komu se treba obratiti?

Piše mons. Luka Tunjić

Treba li mi obraćenje i koliko duboko treba zahvatiti moje srce i nutrinu zavisi od odgovora na nekoliko pitanja: jesam li zadovoljan svojim životom, životima drugih, društvom, okruženjem... Što i tko je uzrok mojemu (ne)zadovoljstvu i mojoj (ne)sreći, što ispunjava moje srce, koje su to vrijednosti za koje sam se spremam žrtvovati, potrošiti najviše vremena, snage, živaca... Jesam li radostan i sretan? Kada u tišini srca i savjesti, bez traženja opravdanja i izgovora, odgovorim na ta pitanja, onda će mi biti jasnije trebam li i u čemu trebam napraviti obrat i promjenu smjera (obraćenje) te što je istinsko obraćenje.

Ta pitanja, odnosno odgovori dovest će me do najvažnijeg odgovora u životu, a on je dogovor na pitanje tko je za mene Isus Krist. Nema obraćenja koje ne vodi njemu i u kojem on nije središte. Nažalost, mnogi misle da su dobri kršćani – vjernici jer su kršteni, pričešćeni i krizmani i eventualno primaju svećenika za božićni blagoslov obitelji. Biti Isusov učenik, vjernik, proizlazi iz osobnog iskustva susreta s Kristom. Stoga neka ne čudi pitanje: Jesam li se ikada osobno susreo s Kristom? Ako jesam, u kojim prigodama, kako sam se osjećao, što je on za mene učinio i što sam naučio iz tog susreta? Često smo sveli Boga na katekizamsko znanje, teoriju, zapovijedi... A najljepša slika Boga doživljava se upravo u osobnom susretu s njim. Postoje i kriteriji koji nam mogu pomoći

u razlučivanju jesam li susreo Boga Isusa Krista. Tko ga je susreo, nije više isti, ne bi trebao ostati isti, trebao bi postati nova osoba. Tko je susreo Isusa Krista, „Boga od Boga, svjetlo od svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga“, trebao bi postati poput Zakeja, Samaranke, Marije Magdalene... Svi su oni nakon susreta s Isusom promijenili svoje živote. Jer susret s Isusom mijenja i preobražava, pomaže nam da ljubimo, a ne osuđujemo, ljubimo i znamo oprostiti, ljubimo, a ne posjedujemo. Vjera se rađa iz susreta, iz iskustva, iz života.

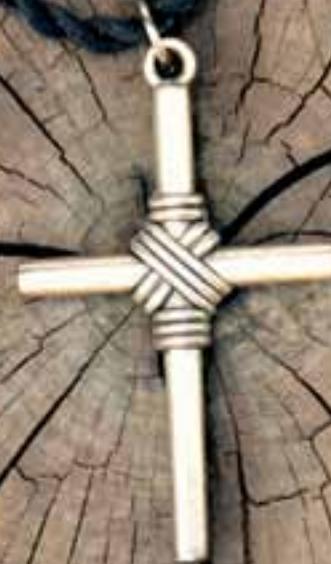
I naši misionari nam svjedoče da je taj susret moguć, i to svakodnevni, nadahnjujući, životan. Oni susreću Krista u osobama koje je najviše volio i susretao i sam Krist: slabima, odbačenima, bolesnima, prezrenima... Upravo takvi su poslije slijedili Krista, povjerovali mu i bili njegovi prvi svjedoci. Slabi i odbačeni današnjeg vremena u našim misionarima prepoznaju lice Božje, spremni su na promjenu života i postaju plodno tlo za širenje „radosne vijesti“. Zbog toga su i jedni i drugi radosni, na putu prave sreće, koju daruje jedino Isus Krist. Zbog toga je za njih, a trebala bi biti i za sve nas, svaka korizma vrijeme istinskog obraćenja i susreta s Bogom.

I ova korizma nam je poziv na obraćenje, šansa i mogući susret, koji Otac Nebeski strpljivo i s čežnjom iščekuje. Ne zaboravimo da na kraju svatko žanje ono što je posijao.

Razmišljanje uz Dekret Drugoga vatikanskog sabora
Ad gentes o misijskoj djelatnosti Crkve

Naviještanje evanđelja Isusa Krista i kultura dijaloga (3)

"Misijska djelatnost u sebi"

Piše mons. Tomo Vukšić

Drugo poglavlje nosi naslov Misijska djelatnost u sebi (br. 10 – 18). U njemu se naglašava da Crkva, koju je Krist osnovao i poslao da svim ljudima i svim narodima objavi Božju ljubav, uviđa da je pred njom još veliko misijsko djelo. Milijarde ljudi još uvijek uopće nisu ili su jedva čule za evanđeosku poruku. Neki od njih slijede neku od poznatih religija, drugi su bez ikakve spoznaje Boga, a neki izričito niječu opstojnost Boga samoga ili ju čak ponekada i napadaju.

Crkva je pozvana svima njima donijeti misterij spašenja svojom prisutnošću, svjedočenjem života i dijalogom.

Svi su vjernici dužni primjerom života i svjedočanstvom riječi očitovati novog čovjeka, kojega su krštenjem obukli, i snagu Duha Svetoga, da bi ostali ljudi, promatrajući njihova dobra djela, slavili Oca Nebeskoga (usp. Mt 5, 16). S ljubavlju i poštovanjem trebaju se povezivati s tim ljudima, suživjeti se s njihovim narodnim i vjerskim predajama, poticati i pratiti preobrazbu u tim ljudima. Prisutnost vjernika među takvim ljudima treba biti nadahnuta kršćanskom ljubavlju, koja se proteže na sve ljudе. S njima dijeli radosti i žalosti, poznaje njihove životne težnje i neizvjesnosti, s njima trpi i raduje se. Vjernici sa svima njima surađuju da bi se na najbolji način uredilo gospodarsko i socijalno pi-

tanje, a posebnu pozornost trebaju posvetiti odgoju mladeži u školama. Kršćani tim ljudima pružaju svjedočanstvo o Kristu, čak i ondje gdje ne mogu posvema slobodno Krista naviještati.

Naviještanje evanđelja i skupljanje naroda Božjega drugi je oblik misijske djelatnosti među nekršćanima. Obraćenje nekršćana početak je koji omogućuje da obraćenik uvidi kako je otkinut od grijeha i uveden u misterij ljubavi Boga koji ga zove da u Kristu s njim ima osoban odnos. Novoobraćenik polazi na duhovni put, koji će ga dovesti do čovjeka dovršena u Kristu (usp. Kol 3, 5 – 10; Ef 4, 20 – 24). Taj prijelaz mora se pokazati i u svojim društvenim posljedicama i razvijati se.

Crkva međutim strogo zabranjuje siliti nekoga ili ga neumjenskim spletkama navoditi ili privlačiti da prigri vjeru, kao što također štiti pravo da nitko ne odvraća od vjere nepravednim zlostavljanjem. Obraćenici najprije prolaze katekumenat, a onda po sakramenima kršćanske inicijacije s Kristom suumiru, suukopavaju se i suuskrsavaju, primaju Duha posinjenja te s cjelokupnim narodom Božjim slave spomen-čin smrti i uskrsnuća Gospodinova.

Misionari, kao suradnici Božji, trebaju izgrađivati kršćanske zajednice, podizati takve kršćanske zajednice koje će živjeti dostoјno poziva kojim su pozvani. Na taj način zajednica kršćana postaje znak Božje prisutnosti u svijetu. Nova zajednica vjernika mora biti otvorena bogatstvu kulture vlastitog naroda i duboko ukorijenjena u narodu. Treba izgradivati ekumeniski duh među novokrštenima i širiti uvjerenje da su svi kršteni Kristovi učenici i jačati suradnju s odijeljenom braćom i sestrama kršćanima, kako na osobnoj razini vjernika tako isto među Crkvama i vjerskim zajednicama.

Kršćani su pozvani gajiti odgovoran osjećaj prema domovini, jer njih od drugih ljudi ne dijeli ni posebna vlast, ni poseban govor, ni političko uredenje. U svakom narodu Crkva pušta dublje korijene ako iz istoga naroda ima vlastite službenike spaša, to jest biskupe, prezbitere i đakone. Svećenički odgoj treba voditi računa o pastoralnim potrebama kraja, ali u skladu s odredbama Koncila o zahtjevima svećeničke naobrazbe u filozofskim i teološkim strukama. Usto je posebice naglašena potreba odgoja kvalitetnih katehista, muževa i žena koji su od velike koristi za širenje vjere i Crkve, ali još više potreba da se od samoga zasadenja Crkve revno promiče redovnički život, s različitim karizmama i apostolskim svrhama, a napose kontemplativan život i monaške ustanove, uz potrebito prilagodavanje mjesnim prilikama.

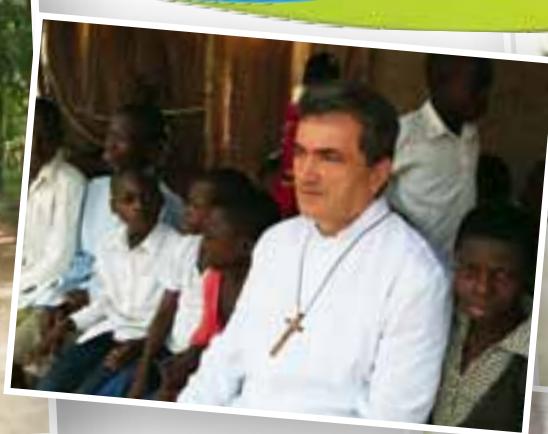
Misijske partikularne crkve

Treće poglavje dekreta *Ad gentes* posvećeno je misijskim partikularnim crkvama (br. 19 – 22) koje, kao mlade zajednice, jesu dio sveopće Crkve, s njom osjećaju i žive, a cijela Crkva im pruža takvu pomoć koja služi ponajprije rastu i zrelosti kršćanskog života partikularnih crkava. One same pak trebaju poduzimati pastoralni napor i prikladne pothvate da se brojčano povećaju, bolje organiziraju i uspješnije razvijaju duhovna zvanja kako bi se sve više moglo brinuti same za sebe i drugim pružiti pomoć. Posebice trebaju biti svjesne da su poslane onima koji ne vjeruju u Krista a borave s njom na istom prostoru. Stoga domaći svećenici, zajedno sa stranim misionarima, trebaju zauzeto pristupiti djelu evangelizacije.

Crkva živi punim životom i na ispravan način je utemeljena samo ako, zajedno s hijerarhijom, djeluje laikat. Ta djelatna prisutnost vjernika laika vrlo je važna jer oni istovremeno pripadaju narodu Božjem i građanskom društvu, svojemu narodu u kojem su rođeni i s kojim ih spajaju mnogostrukе veze. Njihov glavni zadatak jest svjedočiti Kristu, životom i

Misionari, kao suradnici Božji, trebaju izgrađivati kršćanske zajednice, podizati takve kršćanske zajednice koje će živjeti dostoјno poziva kojim su pozvani. Na taj način zajednica kršćana postaje znak Božje prisutnosti u svijetu. Nova zajednica vjernika mora biti otvorena bogatstvu kulture vlastitog naroda i duboko ukorijenjena u narodu. Treba izgrađivati ekumeniski duh među novokrštenima i širiti uvjerenje da su svi kršteni Kristovi učenici te jačati suradnju s odijeljenim kršćanima.

rijecju, u obitelji, u društvenom krugu i na području svojeg zvanja – svadje gdje je potrebno trebaju biti spremni, u izravnoj suradnji s hijerarhijom, ispunjavati zadaču naviještanja evangelija i kršćanskog nauka. Pritom je od osobite važnosti uvažavanje različitih tradicija kao sastavnica crkvenog jedinstva. Stoga će se kršćanski život prilagoditi duhu i značaju svake kulture, a pojedinačne će se tradicije preuzeti u katoličko jedinstvo.

Posla ima puno, a radnika i sredstava malo

GANÀ
– don Ivan Stojanović

Dragi i poštovani prijatelji misija!

Pozdrav iz vruće, sasušene i neobično prašnjave Misije Tatale, čija se polja (njive) crne kao ugljen i mirisu paljevinom. Taj izvanjski opis misije, koju smo preuzeli na blagdan sv. Ivana Bosca 2016., u mnogočemu se podudara s nutarnjim stanjem duha koji smo zatekli u misiji.

U vrlo kratkim crtama opisat ću prvu godišnjicu boravka u misiji i naše misionarsko djelovanje. Misija je velika, a putovi do mnogih sela ne postoje, a i ondje gdje postoje, teško su prohodni, osobito u kišno doba.

Postoje tri puta, bagerom preorana i donekle nasušta, pa je pristup nekim selima mogući cijele godine, ali većina sela je odsječena za kišne sezone.

Kad smo preuzeli misiju, na popisu je bilo 16 sela. U središnjoj misiji zatekli smo zanimljivu katoličku zajednicu (pričesnici, samo kršteni i simpatizeri).

Od 16 sela, u devet sela uspjele su se održati malobrojne katoličke zajednice. Danas, godinu nakon preuzimanja misije, imamo katoličke zajednice u 30 sela. Većinom su to katekumeni ili simpatizeri Katoličke crkve. Za Uskrs će oni najustrajniji, koji redovito dolaze na kateheze i nedjeljna okupljanja, biti kršteni. Imamo više od 600 katekumena.

One zajednice koje su se uspjele održati pokušavamo utvrditi u vjeri i motiviramo ih da evangeliziraju, da bi broj vjernika rastao svakim danom. Prisutnost kojekakvih sekti to otežava. Dva su velika pastoralna izazova: evangelizacija i stvaranje župne zajednice u kojoj bi svi bili/osjećali se jedno srce i jedna duša. Evangelizacija dobro napreduje usprkos svim poteškoćama. Za 90 % stanovništva to je ipak prva evangelizacija. Stvaranje župne zajednice s osjećajem pripadnosti i odgovornosti najteži je dio posla. Podijeljenost po plemenskoj i klanskoj osnovi te raštrkanost sela taj cilj čine gotovo nemogućim.

Naše pastorale aktivnosti

- tjedni posjet svakomu selu
- otvaranje salezijanskih oratorijsa: evangelizacija igrom/športom

- prikazivanje biblijskih filmova po selima – za vrijeme suše
- kateheze – jednom tjedno
- infrastruktura

Taj jednostavni pastoralni pristup pokazao se vrlo uspješnim i zahtjevnim. Uz dobru volju, mora se darovati sve raspoloživo vrijeme i materijalna sredstva.

Za naše pastoralne aktivnosti trebamo:

- prijevozna sredstva: auto, motore, bicikle, gorivo;
- mjesto za okupljanje – kapele;
- generator, laptop, video projektor;
- nagrade za vjeroučitelje, voditelje molitvenih susreta, animatore i dr.;
- razne materijale: biblije, molitvenike, liturgijske knjige, krunice...

Razvoj infrastrukture

Uz pastoralne aktivnosti, pokušavamo pomoći selima da dobiju pitku vodu, školu i kapele. U većini sela škole su od plota i blata, a ponegdje od trave (posebno velika trava, kao naša konoplja). Od nje ispletu "zidove" i krov.

Od 30 sela samo pet sela ima prikladne kapele. Nekoliko sela ima samo kolibe, u kojima se preznojim nekoliko puta za bilo kojeg slavlja. Nema svjetla, nema zraka...

Voda i kapele

Voda je najveći problem svih sela. Od svibnja do listopada nema problema, jer je kišna sezona i ima vode, iako, po mojem uvjerenju, nije pitka. Potoci su iznimno mutni i voda za zdravlje sigurno nije dobra. U Misiji Tatale oboljeli od tifusa uzimaju prvo mjesto. To su podaci iz katoličke bolnice. Čim kiše prestanu, tekućih voda više nema, samo ustajale vode, koje služe za sve – i za piće i za iće; za pranje i kupanje, a tu su i životinje: domaće i divlje. Dosad smo, zahvaljujući prijateljima misije i socijalno osjetljivim ljudima, omogućili bušotine za 11 sela. Zasad smo dobili smo jednu skromnu donaciju za kapelu koja je u izgradnji.

Zahvaljujući Papinskim misijskim djelima u Hrvatskoj, uskoro ćemo imati na raspolaganju terenski auto za redovite pastorale aktivnosti u selima. To je neprocjenjiv dar za evangelizaciju sela.

Čim auto stigne, potrudit ćemo se nabaviti još jedan generator, laptop i video projektor, da pojačamo evangelizaciju filmom. Ona je, uz redoviti posjet selima, najučinkovitija.

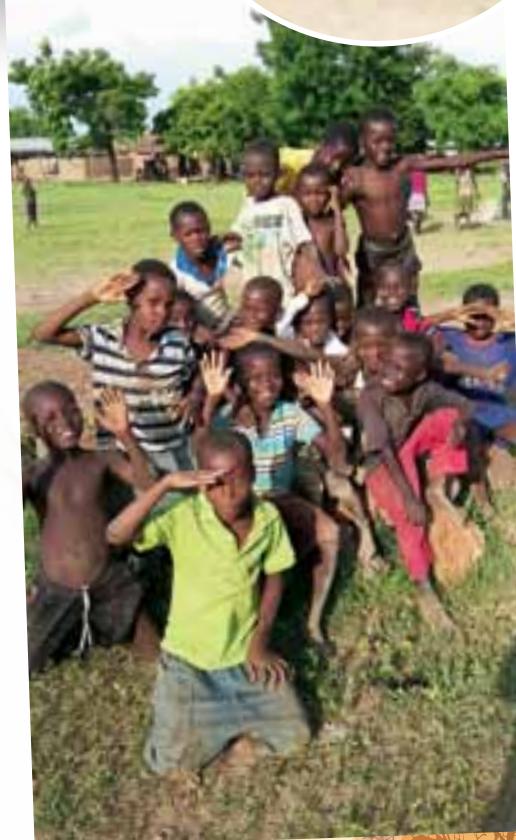
Bogu hvala, bilo je nešto krštenja i vjenčanja. Najvećim uspjehom smatram crvena vjenčanja i redovite kataheze gotovo u svim selima.

I za kraj, jedan zanimljiv detalj iz sela Dondoni

Prije dva dana, nakon povratka iz sela, u Misiji Tatale dočekala me

delegacija sela Dondoni. Nakon uobičajene procedure pozdrava i dobrodošlice upitao sam ih: „Koja je vaša misija (razlog dolaska)?“ Malo su se međusobno pogledali i Nikola, predvoditelj molitvenih susreta, uzeo je riječ. Predstavio mi je gospodina Ebenezu (sjeti se) i rekao mi: „Selo ga želi za poglavicu. Što ja na to kažem? Ne žele nastaviti pripreme za ustoličenje dok ne čuju moje mišljenje, jer je on kršteni katolik.“ Mislim si, ta situacija je kao dvosjekli mač. Što god odgovorim, upast ću u nevolju. Upitah ga: „Želiš li vladati kao katolik?“ On odgovori: „Da.“ Upitao sam ga: „Kako ćes izbjegći poligamiju?“ Naime običaj je da poglavica ima više žena i svaka majka se trudi da njezina kćer bude iduća supruga poglavice. Odgovara: „Već sam oženjen i to je to.“ Pitam: „A što je s ubijanjem fizički i mentalno hendikepiranih?“ U pomoć mu priskače Nikola i kaže: „U našem selu mi to više ne činimo.“ Postavljam zadnje pitanje: „A što je sa žrtvama koje moraš prinositi duhovima predaka?“

Ljudi odgovaraju: „On neće prinositi žrtve. Predstavnici tradicionalista – pogana prinosit će žrtve po svojem običaju, a mi kršćani po svojem.“ Odgovorio sam mu: „Budi poglavica. Radi na tome da svi tvoji suseljani postanu katolici. Umjesto odgovora počeo je nešto vaditi iz žute omotnice. Pruži mi nekoliko svjedodžbi. Student je. Na fakultetu se uključio u studentsku skupinu „Pax Romana“. Tako je i kršten. Jednu godinu pohađao je tečaj za katehistu i uspješno je sve završio. Ostao sam ugodno iznena-

den. Odgovorio sam mu: „Postaješ poglavica svojeg sela bit ćes i poglavica (glavni) katehistu.“ Svi su se od srca nasmijali i ozbiljno upitaše: „Kad će naše selo dobiti (graditi) crkvu?“ „I to će biti“, odgovorih. I tako smo se razišli.

Dragi prijatelji misije i svi ljudi dobrog srca, zahvaljujemo vam na vašim molitvama, koje su naša snaga. Zahvaljujemo vam na svim darovima i molimo da vas Gospodin obilno blagoslovi da biste nas i dalje podupirali u našem misijskom radu. Kao što i sami vidite, posla ima puno, a radnika i sredstava malo.

Dodatak – istinita priča (meni nepoznat autor)

Da bi obnovio kuću, jedan Japanac je počeo rušiti zidove. Japanske kuće obično imaju međuprostor između dva drvena zida. Rušecí zid, opazio je gušter koji nije bježao. Pogledao je malo bolje i uočio da je gušter čavljom izvana prikovan za jednu nogu. Gledajući tu scenu, sažalio se i u isto vrijeme postao znatiželjan kad je kuća pravljena. Bilo je to prije pet godina.

Što se dogodilo? Gušter je u toj poziciji preživio pet godina. U tami zida pet godina bez kretanja, pa to je nemoguće! Čudio se tomu nesvakidašnjem događaju. Prekinuo je posao i promatrao je guštera, pitajući se kako je preživio, čime se hranio... Malo kasnije, ne znajući odakle, pojавio se drugi gušter s hranom u ustima.

Ah! Čovjek je bio iznenaden i potresen. Guštera koji je bio prikovan uza zid hranio je drugi gušter punih pet godina! Radio je to neumorno pet godina, ne gubeći nadu za svojeg partnera. Zamislili što mala Božja stvorenja mogu raditi da Božja stvorenja blagoslovljena razumom i intelektu ne mogu / ne će.

Nikada ne ostavljajmo voljene same, na cjedilu. Ljudi u Misiji Tatale prikovani su siromaštvo i neimaštinom. Ne zaboravite ih i ne ostavljajte same.

Svećenici i časne sestre izloženi nasilju i otmicama

Dragi naši prijatelji i čitatelji Radosne vijesti!

Javljam se s nekoliko riječi iz Nigerije, da bismo podijelili s vama nešto iz našega svagdašnjeg života i rada.

Već su iza nas mjeseci bogati različitim aktivnostima blagdanskih slavlja, koja smo, hvala Bogu, lijepo slavili. Zadnja dva mjeseca kalendarske godine, pa čak i siječanj, uvijek su naporni i puni sadržaja. Sad smo u normalnu ritmu, u najmirnijem razdoblju godine. Uz naše redovite aktivnosti, organiziramo pokoji seminar za novakinje i nas redovnice, da produbimo duhovni život, znajući da plodovi poslanja i apostolskog zalaganja ovise o našem duboku zajedništvu s Bogom.

Posebno osjećenje bio je dvotjedni boravak s. Karle Marije, vrhovne asistentice. Naravno da smo se ugodno osjećali u sestrinskom zajedništvu, no to je brzo prošlo.

Mještani koji su sa svojim obiteljima proveli ovdje božićne dane vratili su se odavno u svoje gradove. U mnogim kućama ostale su samo starije i bolesne osobe s djecom koja ih posluži u svakodnevnim potrebama: donoseći vodu i drva, peru rublje i možda skuhaju jelo. U njihovoj osamljenosti posjeti redovnica puno im znaće. Molitva, topla riječ i ohrabrenje donose im utjehu i radost.

Sad smo u sušnom razdoblju godine. Posljednja kiša pala je krajem listopada. Negdje poslije Božića i u siječnju obično je interval hladnijeg vremena, sa suhim, jakim vjerom i puno prašine, koja kao da se slijepi s podlogom na koju se spusti. Vjetar sve isuši, a temperatura se prilično spusti, osobito u jutarnjim satima. Tijekom dva-tri tjedna ljudi

NIGERIJA
– s. Marija Lucija Vincek
i s. Ana Marija Maleš

se "smrzavaju", oblače sve što imaju: veste ili jakne, obuvaju debele čarape, iako temperatura nije nikada niža od 20 stupnjeva. Ove je godine to razdoblje bilo kraće nego obično, vjetar je bio slabiji, a to znači da će biti manji urod voća i puno više insekata pogubnih za poljoprivredne kulture.

Kad krajem siječnja ili početkom veljače padnu jedna ili dvije jake kiše, koje dobro natope isušenu zemlju, ljudi pjevaju, kliču od radoši i primaju se posla, čiste teren, pripremaju zemlju. Na jedan dio već posade kasavu, zelenje i posiju kukuruz. Nakon takve kiše naraste i trava – prava poslastica za izglađenje ovce i koze. Ove godine Gospodin nam nije podario ni jednu "siječansku" kišu, te će sve doći kasnije. To znači da ne će biti ranog povrća i kukuruza, a ni trave. Budući da je posljednjih godina situacija sve teža, mnogima prihod s naslijedena zemljišta postaje glavni izvor preživljavanja. Sad se sa strahom pitaju što će i kako biti ove godine.

Povećava se i broj onih koji pokušavaju preživjeti otvaranjem novih "crkava" ili "molitvenih kuća". Zvučnim obećanjima i sumnjivim "čudesima" lako zavedu ljudi pritisnute teškom sađašnjošću i neizvjesnom budućnošću.

Dijelimo s ljudima radosti i nevolje

U našim susretima i radu s djecom, mladima i odraslima, ne pitamo za vjeru ili "crkvu" kojoj tko pripada, to uglavnom i znamo. Nastojimo biti

otvorene svima u njihovim potrebama, dijeleći s njima radosti i tjeskobe, nade i strahove. Nakon nekoliko posjeta ljudi obično sami počnu govoriti o sebi i svojim problemima. Neki su bili katolici, ali su iz različitih razloga otišli u drugu "crkvu". Mnogi parovi nisu uopće vjenčani, najčešće iz materijalnih, a neki iz vjerskih razloga, jer su u mješovitim brakovima. Hvala Bogu, ima sve više pojedinačnih slučajeva da se ljudi vraćaju u Katoličku crkvu. Ponekad u jednoj obitelji nitko ne pripada istoj crkvi, a dogodi se da jedan član koji je katolik prihvati svećeničko ili redovničko zvanje. Tako godinama posjećujemo oca jedne

redovnice. On pripada jednoj od pentekostnih crkava, "Assembles of God". Budući da njegova kćer redovica živi dosta daleko, a on nema nikoga tko bi o njemu brinuo, mi mu priteknemo u pomoć. Prije dvije godine zamolio je da dolazimo po njega kada kombijem vozimo stare i bolesne na nedjeljnu sv. misu. Kasnije je izrazio želju da postane katolik. Ostao je pri toj odluci te ga poučavamo u vjeri i pripremamo za sakramente.

Stradavanja u čestim požarima

Električne energije uopće nema od veljače 2011. Smrači se već prije 19 sati. Cijena benzina je dvostruka, pa i oni koji imaju male aggregate za struju, najčešće ih ne koriste. Većina ljudi služi se petrolejskim svjetiljkama. U posljednje vrijeme te su svjetiljke česti izvori požara, koji, nažalost, ne prolaze uvijek bez ljudskih žrtava. Prošli je tjedan sahranjena starica čiju je odjeću zahvatilo plamen petrolejke. Vatra se proširila i cijela kuća je izgorjela. Ženu su uspjeli izvući živu, ali je, nažalost, umrla u bolnici zbog zadobivenih opekotina. Na drugom dijelu naše župe dogodio se sličan incident. Plamen je zahvatio lice žene dok je palila lampu. Trenutno posjećujemo dvadesetogodišnju djevojku Ruth, koja pripada zajednici mladih koji dolaze k nama na susrete. Ona je na isti način zadobila teške opekotine.

Nagada se da preprodavači petroleja u petrolej ulijevaju benzin, koji je sada prilično jeftiniji (u stude-

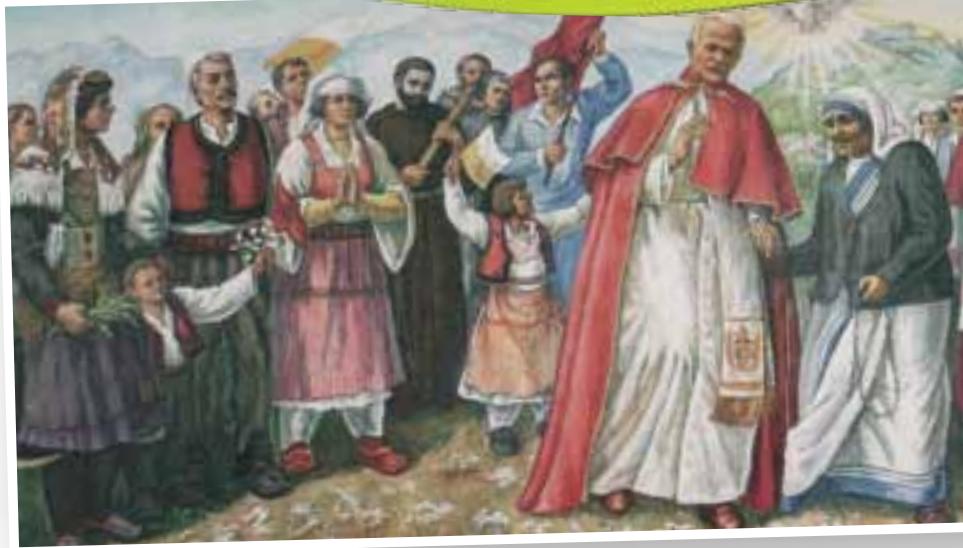
nome prošle godine cijena petroleja "skočila" je 300%). To se događa jer se ljudi u sve težim uvjetima preživljavanja pokušavaju "snaći" na različite, pa i na vrlo negativne načine.

Ima sve više slučajeva provala, pljački, otmica i traženja otkupnine. Prije su svećenici i časne sestre bili uglavnom pošteđeni. Nažalost, sad se i to češće događa. Nedavno je otet jedan mlađi svećenik, redovnik spiritanac. U nedjelju 12. veljače ujutro, dok je išao u filijalu slaviti sv. misu, odveden je u nepoznatom smjeru. Tek u srijedu su se javili otmičari, tražeći veliku svotu novca kao otkupninu: 20 000 000 naira (oko 40 000 eura). Ne znamo kako će to završiti. Mi smo odmah imali klanjanje i molili pred Presvetim za njega i za sve otete osobe, kao i za sve potrebe ljudi koje susrećemo.

Dragi prijatelji i dobročinitelji misija, računamo na vaše molitve i sve vas srdačno pozdravljamo.

ALBANIJA
– Bosonoge karmelićanke

Ljudi predani molitvi

Dragi čitatelji!

„Nedavno, jedne subote, po mojem običaju, krenuh u crkvu Gospe Dobrog Savjeta u Skadru. U dvorištu crkve pristupi mi stariji gospodin. Nakon uobičajena pozdrava upita me idem li se moliti. Na moj potvrđan odgovor reče mi da se i on ide moliti Gospo, ali da je musliman.“

Ne mogoh odoljeti znatiželji pa ga upitah kako to da se on kao musliman dolazi moliti Gospo. ‘To mi je otac ostavio u amanet’, odgovori mi i nastavi pričati: ‘U doba kad je moj otac bio mlad, živjelo se u zadrugama, to jest nekoliko obitelji zajedno. Bila je to brojna obitelj, koju je trebalo prehraniti. Živjelo se teško, od zemlje i stoke. Otac je othranio 150 ovaca i doveo ih na prodaju u klaonicu u Skadar, a klaonica se nalazila u neposrednoj blizini crkve Gospe Dobrog Savjeta. Nakon pregleda ovaca ustanovljeno je da su sve ovce bolesne te su ih sve poklali i spalili. Tako je uništen rad cijele obitelji, od kojeg su očekivali jedini prihod. Otac, sav očajan, došavši na most na rijeci Buni, koji se nalazi također u neposrednoj blizini Gospina svetišta, htio se baciti s mosta i okončati si život. Tad mu je ususret došla jedna gospoda, a za ondašnji albanски mentalitet bilo je gotovo nemoguće da jedna žena pristupi muškarcu, i počela mu govoriti i odvraćati ga

od naumljenoga. Rekla mu je da će, iako je ostao bez 150 ovaca, dobiti 300 novih. Kako mu je ona govorila, u njega je ušlo neko svjetlo i snaga i bilo mu je jasno da je ta Gospođa ona koju u obližnjoj crkvi štuju katolici. Vratio se kući ojačan novom snagom, unatoč potpunu ekonomskom neuспjehu. Ubrzo nakon toga događaja dogodilo mu se ono što mu je rekla Gospođa – dobio je 300 ovaca. Sve što se dogodilo otac je držao u tajnosti svoga srca. Na smrtnoj postelji, s posljednjim izdisajima, ispričao je taj događaj meni, svojemu najstarijem sinu, i ostavio mi zavjet da se svaki put kad dođem u Skadar idem pomoliti Gospo. No tu priči nije kraj. Sličan događaj dogodio se i momu sinu.“

Nakon očajanja ispunjen radošću i svjetлом

„Moj sin radi kao policajac u Skadru. Prije nekoliko godina imao je veliki problem na poslu. To ga je tako ojadilo da se na povratku s posla, kad je prolazio kraj crkve, htio baciti u rijeku. I njemu je došla ususret Gospođa. Razgovarala je s njim normalno i malo-pomalo uspjela ga uvjeriti da si ne oduzme život. U isti trenutak ispunile su ga radost i svjetlost. Okrenuo se i htio joj zahvaliti, ali Gospođe više nije bilo. I njemu je bilo jasno da je ta Gospođa ona iz crkve...“ Tako je završila priča mojeg sugovornika. U šutnji smo ušli u crkvu. Ja sam molio na svoj način, a on pred slikom Majke Dobrog Savjeta, na tipično muslimanski način.“

Taj događaj ispričao nam je Pjerin Sheldija, koji se, unatoč napunjenih

80 godina, vrlo dobro drži. Rođeni je Skadranin, otac troje djece, po zanimanju likovni umjetnik. Poznat je u Albaniji po brojnim umjetničkim djelima, a osobito onima koje krase novoizgrađene crkve i samostane. No njegova posebnost je u tomu što nakon pada komunizma slika samo duhovne motive i sve što radi za Crkvu, a radi puno, radi besplatno. Razlog tomu je pomalo neobičan. On sva svoja umjetnička djela poklanja Bogu u znak zahvalnosti i kao zadovoljštinu za svoje grijeha. Javno i namjerno priča o svojim grijesima, koje još uvijek ne može preboljeti. O čemu se radi?

Prisiljavanje na aktivnosti protiv vjere

Kao što znate, iako je poslije Drugoga svjetskog rata u Albaniji zavladao komunizam, iako su ubijeni svi biskupi, mnogi svećenici i laici, ipak je do 1967. u nekim crkvama bilo dozvoljeno slavljenje svete mise i sakramenata. Tek 1967. Albanija je proglašena prvom ateističkom državom i tada su srušene ili zatvorene sve crkve, a strogo je zabranjeno i bilo kažnjivo i najmanje vjersko očitovanje, pa čak i kuhanje jaja za Uskrs! Usljedio je progon vjernika svih vjeroispovijesti svom žestinom i doslovno je proglašen rat Bogu i svemu što može biti u vezi s njim. U to vrijeme naš Pjerin bio je profesor kojeg su predstavnici vlasti prisiljavali da se aktivno uključi u borbu protiv vjere. Usto je bio iz uzorne katoličke obitelji, zbog čega je često bio pozivan na razne sastanke. Po-

ziv na sastanke mu je donosio kurir. Jednom zgodom kurir mu je uručio papirić na kojemu je pisalo: „Uzmi boje i kist i javi se u komesarov ured radi zadatka od velike važnosti!“ „Ured je bio prepun ljudi koji su razgovarali povиenim tonom“, nastavlja Pjerin svoju priču. „Normalno, spremala se akcija usmjerena protiv vjere i Crkve. Po primjeru Kine, u to vrijeme su se prakticirali letci i plakati. Taj put trebalo je pisati plakate protiv vjere. Nisam bio junak, iako odgajan protiv komunizma. Veoma sam se bojao da će zbog mene trpjeli velik broj ljudi iz moje obitelji, rodbine i prijatelja. Nakon nekog vremena dali su mi zadatak i ja sam prionuo poslu, trudeći se da nitko ne primjeti da se ne slažem s onim što pišem. U protivnome, okovi su već bili spremni za mene i moje...“

Ne znam kako sam sutradan pri sustvovoao predavanjima, jer i škola je bila puna špijuna. Veoma sam se čuvao. Nakon povratka s predavanja kod kuće sam našao drugu cedulju s porukom: ‘Zbog jednoga važnog zadatka danas poslijepodne javi se u ured Komiteta Partije.’ U uredu me je čekao predsjednik Komiteta. Pozdravi me vrlo ljubaznim riječima i reče: ‘Sve što razgovaramo mora biti tajna. Organiziramo jedan skup protiv svećenika i ti si izabran da budeš jedan od predavača na tom skupu. Tema koju trebaš obraditi je *Slikanje pornografskih slika koje koriste svećenici.*’ Nakon tih njegovih riječi bilo mi je kao da mi je krov pao na glavu. Svakakve misli su mi prolazile

glavom, ali ako odbijem, to će biti kao da sam ispružio ruke da mi stavi okove. Nakon nekoliko sekundi rekoh: ‘U redu. Dajte mi materijal i imena onih kod kojih ste našli takve fotografije.’ ‘Ne!’ odgovori predsjednik Partije te nastavi: ‘Ti napiši tekst. Mi ćemo ga prekontrolirati i onda ćemo dodati fotografije.’ No bio sam uporan i rekao mu da ne mogu pisati prije nego što vidim materijal, jer teoriji nitko ne će vjerovati. Tako smo se rastali.“

Nakon neizrecive tjeskobe, osjećaj spašenosti

„Kad sam izašao na ulicu, obuzeala me neizreciva tjeskoba. Mislio sam da će naći pornografske slike i da će mi reći da su to našli kod tog i tog svećenika. U tom stanju velike tjeskobe bio sam tri tjedna. Nisam mogao ni jesti, ni spavati, niti sam znao gdje sam. No nisam želio nikomu o tome pričati, čak ni majci, koja me je obilazila da sazna što mi je.“

Nakon tri tjedna dobili smo obavijest da će se održati skup protiv svećenika u našoj školi. Nitko nije smio biti odsutan. Nas su smjestili u prve klupe. Izmijenilo se nekoliko predavača. Ja sam pripremio odgovor u slučaju da me prozovu imenom. Namjeravao sam reći da se nisam pripremio jer sam čekao materijale, pa što bude, neka bude. Na kraju je voditelj skupa zapitao ima li još netko tko želi diskutirati i zagledao mi

se u oči. Ni ja nisam skidao očiju s njega, da bih izgledao sigurniji. Pitanje je ponovljeno nekoliko puta, i na kraju je voditelj zaključio sastanak riječima: ‘Završavamo skup!‘

Došavši kući rekao sam majci: ‘Spašen sam’, i isprijevodio joj sve što se dogodilo.

Bog me spasio jer nisam imao više obraza ni pred njim ni pred mojim prijateljima sudjelovati u tako davolskoj kleveti.

I danas, da bih dao zadovoljštinu za tridesetogodišnji rad pod crvenom đavolskom diktaturom, da bih dao zadovoljštinu za sve moje grijehe, potpuno sam se posvetio radu po crkvama Albanije, Kosova, Crne Gore, sve do Walesa. Zadovoljan sam svojim poslom, koji apsolutno nije moja zasluga, nego Bog slika mojom rukom i ja sam kist u njegovoj ruci.“ Tako je završio svoju priču naš Pjerin.

Zahvaljujemo Gospodinu što se on proslavljuje i u onima koji su hrabri i kojima je ljubav prema Isusu jača od ljubavi prema životu te radije prihvaćaju mučenja i smrt nego da zaniječu ili izdaju njega, kao i u onima koji kao Pjerin svjedoče kako je veliko Božje milosrđe i kako Bog sve okreće na dobro onima koji ga ljube.

Budite misionari u našoj domovini

Očac Tomislav Mesić rođen je 20. siječnja 1974. u Rumi, u Vojvodini. Zavjeće je položio 2. listopada 2001. godine, a za svećenika je zaređen 29. lipnja 2002. u Đakovu. Član je misijske Družbe Duha Svetoga, od 2010. godine misionar u Tanzaniji. Od siječnja prošle godine djeluje u Misiji Monduli Juu, u pokrajini Arusha, na sjeveru Tanzanije.

Oče, možete li nam reći koliki prostor obuhvaća vaša misija i koliko stanovnika ima?

Pokrajina Monduli Juu površinski je ogromna – obuhvaća devetnaest sela u kojima smo započeli s evangelizacijom i pet sela u kojima još nismo. Sela su veličine oko 10 km u promjeru, a u jednom selu može živjeti od dvije do pet tisuća ljudi. To bi u 24 sela značilo više od 80 000 ljudi, od kojih je zasada 8000 katolika, dok su ostali najčešće pripadnici njihove tradicionalne religije. U toj misiji djelujem sam, a župa u kojoj jesam površinom je gotovo jednaka onoj Đakovačko-osječke nadbiskupije. Ceste uglavnom ja radim, no kada kiša pada, one se unište, pa onda tražim zaobilazni put, kojim će me svi slijediti, te ujedno tako nastaje nova cesta u župi.

Akcija MIVA iznimno je važna za nas misionare

Kako izgleda život u vašoj misiji?

U središtu misije imamo srednju školu, koju drže časne sestre iz Indije, stoga mi svaki dan započinje ondje s njima. Ustajem u pet sati ujutro, a u 5.45 je misa kod časnih sestara, do kojih mi treba gotovo pola sata vožnje. Nakon svete mise „trčim“ u župu, gdje je misa u sedam sati. Nakon te mise doručkujem ukoliko imam vremena, a ako ne, na brzinu popijem kavu. Kasniji raspored dana ovisi o tome gradi li se što – materijalno ili duhovno – te to određuje u koju filiju idem i koliko je ona udaljena. Do nekih filijala mogu stići za pola sata, a do drugih za sat i pol vožnje. Bez vozila, odnosno dobrih vozila, to bi bilo nemo-

guće. Stoga pozivam sve čitatelje da pomognu Papinskim misijskim djelima u Akciji MIVA. Ako je vozilo staro i pokvari se, pa se naleti na lava ili koju drugu divlju životinju (što sam bio doživio nekoliko puta), ne može se izići van i popraviti ga. Ukoliko je kvar veći, mora se ostati u blatu ili u filijali čak i nekoliko dana. U nekim je selima misionarovi auto jedini auto koji stanovnici vide u mjesec dana.

Kakvo je stanje s vodom u Tanzaniji?

Kad sam došao u glavnu misiju u siječnju prošle godine, voda koja se koristila bila je kišnica, koje nikada nije bilo dosta, pa smo morali dovlačiti vodu iz lokalnih bara. Neki prijatelji kojima sam pokazao slike u šali su me pitali je li to ulje ili katran. Prije pijenja takve vode treba sačekati da se mulj slegne, za-

tim ju prokuhati, ohladiti i tek onda piti. Srećom, iskopan je bunar te je voda došla do crkve, osnovne škole i trgovina, tako da ljudi imaju barem tri punkta na kojima mogu dobiti čistu vodu.

Svi smo pozvani biti misionari

? Biti misionar znači donositi Krista u živote drugih, zar ne?

! Svatko je od nas pozvan biti misionar u svojoj okolini, primjerice, na radnom mjestu. A kako nama misionarima pomoći? Najprije molitvom. Kad sam potišten ili kad mi je teško, više će mi značiti molitva dvije-tri osobe nego sav novac svijeta. Mi smo također smrtnici, koji mogu zapasti u duhovne probleme. Usto je svakako važno i pratiti što se zbiva posredstvom Papinskih misijskih djebla, djelovati misijski u svojoj biskupiji, a onda i pomoći akcijama koje se provode.

? Možete li nam otkriti kakvi su vaši planovi kad se vratite u Tanzaniju?

! Započeli smo obnovu župnog krova te smo proširili kuhinju i dodali joj spremište. Majstorima sam platio oko 70 %, ali sam se za materijal dogovorio platiti kad mi pomognu u domovini. Nakon toga ćemo vidjeti; ako padaju kiše, bit će vrijeme odmora. Tada ne mogu ići u filijale, jer ceste doslovno prestanu postojati, a ne mogu ni raditi na obnovi župne crkve, koja je u veoma lošem stanju. Sva su joj se vrata raspala, morao sam žicom i špagom svezivati panele da se ne raspadnu. Ipak, volio bih da kiši, jer u razdoblju od dva mjeseca kad je trebalo padati, nije bilo kiše. Ljudima koji se bave poljoprivredom sve se osušilo, a hrana je već sada poskupila 150 %. Tako da sve ovisi o dragom Bogu i tome kakvo će vrijeme dati.

? Kakve su cijene hrane/namirnice u Tanzaniji?

! Kila riže dode oko 90 centi, dokle malo više od šest kuna. Gotovo su iste cijene kao i kod nas, s tim da su njihove plaće oko pet puta manje. Primjerice, jedan učitelj početnik u privatnoj osnovnoj školi ima plaću od 100 000 tanzanijskih šilinga, a kila riže je 2200 šilinga. No ljudi u mojoj misiji ne jedu toliko rižu koliko kukuruz, često jelo poput naših žganaca.

Početkom prosinca vreća kukuza od 100 kg s prijevozom u župu bila je 5000 šilinga, a kad sam se vraćao u Hrvatsku, 125 000 šilinga. U ovo je vrijeme trebala biti berba graha, no mislim da ne će dobiti ni ono uloženo.

Školovanje djece je prioritet

? Naši misionari diljem svijeta ulažu mnogo napora u obrazovanje djece. Opisite nam školovanje djece u Tanzaniji. Opisite nam malo tanzanijski obrazovni sustav.

! Kada djeca završe četvrti razred srednje škole, polazu ispit da mogu dalje u peti i šesti razred. Tko ne položi taj ispit, može tražiti svoje mjesto dalje u drugim školama, poput naših tehničkih, a za postati učiteljem potrebno je proći najmanji prag. Zbog tog su državne škole izuzetno loše, premda u zadnje dvije-tri godine mogu reći da se država trudi popraviti situaciju, a i zapošljava dovoljno učitelja u školama. U prošloj župi u kojoj sam bio, bilo je 450 daka i troje učitelja, od kojih su dvije učiteljice, a učitelj je ujedno bio i ravnatelj. Država je u tom pogledu puno napravila – svaka škola sada ima tridesetak učitelja, što je dovoljno za mnogobrojne učenike. U novoj župi ima dvadesetak djece kojima roditelji ne mogu financirati školovanje. Naime, premda je država rekla da je školovanje besplatno, roditelji moraju kupiti uniforme, bijležnice, olovke i druge potrepštine, pa im pomažem koliko mogu. Također je jedan od najvećih planova koje imam sagraditi župnu školu od vrtića do srednje škole.

Projekt školovanja posebno je važan za djevojčice. Među Masajima je do prije dvadesetak godina bilo ne-pojmljivo školovati djevojčicu. Čim uđe u pubertet, s 14-15 godina, ona odlazi k mužu, te se roditeljima ne isplati ulagati u nju, jer ne će živjeti s njima. To se polako mijenja, no u razredima je djevojaka još uvijek upola manje negoli dječaka. Pogotovo u udaljenijim selima, gdje školovanje djevojčica, jednostavno, nije prioritet. Situacija se polako

mijenja: ljudi uviđaju da stoka umire ako nema kiše, da se djevojke koje su završile školu zapošljavaju te, iako su u muževljevoj obitelji, još uvijek pomažu svojoj obitelji.

? Možete li našim čitateljima izdvojiti jednu poruku za kraj ovoga našeg razgovora?

! Posebno se preporučam u vaše molitve, budite misionari ovdje u domovini – čitajte Radosnu vijest, širite Božje kraljevstvo u svojoj okolini i uključujte se u akcije nas misionara, da bismo zajedno s vama mogli širiti to Božje kraljevstvo diljem svijeta.

Razgovarala: Ines Sosa Meštrović

Da progonjeni kršćani budu podržavani molitvama i materijalnom pomoći cijele Crkve.

Papa Franjo više je puta u svojim nastupima posvjedočio da danas postoji više kršćanskih mučenika nego u prvim stoljećima Crkve: „Danas postoje kršćani koje se ubija, muči i zatvara samo zato jer ne žele zanijekati Krista ... mučenici su danas brojniji od onih prvih stoljeća.“ Riječ „mučenik“, dakako, ne uzima se ovdje u strogu smislu riječi crkvenog procesa za proglašenje mučenika i svetaca.

Vatikanska agencija „Fides“ redovito donosi imena ubijenih pastoralnih djelatnika u svijetu. Prošle je godine 2016. u svijetu ubijeno 28 pastoralnih djelatnika. Svi su oni misionarskim žarom svjedočili vjeru u Isusa, Spasitelja i Otkupitelja ljudi, bili su u službi siromašnih i odbačenih, onih na rubu. Nažalost, često se događa da su upravo ti ubijeni misionari i misionarke žrtve onih kojima su pomagali.

Uz te navedene brojke, koje zasigurno nisu potpune, postoje i druge statistike koje donose pojedine

agencije, a koje spominju brojku od devedesetak milijuna prognanih kršćana trenutačno u svijetu. Zasigurno ni to nije cijelovit popis, jer neke zemlje, u kojima se kršćani diskriminiraju ili progone, pred svjetskom javnošću skrivaju takve informacije.

Svi smo mi na svojevrstan način „prognani sinovi Evini, u ovoj suznoj dolini“. Brojni su naši sunarodnjaci iskusili pravo progonstvo, pa i više puta u svomu životu – II. svjetski rat, Domovinski rat. Tim više dobro razumiju prognanike. No nije dovoljno prognanike i izbjeglice razumjeti, praznih i skrštenih ruku. Potrebna je, kako Papa poziva, podrška cijele Crkve, svijun: otvorena srca, otvorenih vrata i otvorenih ruku; molitvenom, moralnom i materijalnom pomoći.

Prošle smo godine obilježili 100 godina od utemeljenja Misijске zajednice klera, djela koje je osnovao bl. Paolo Manna. Odobrio ga je papa Benedikt XV. 1916., a papa Pavao VI. podigao ga je 1956. na

papinsku razinu. Utemeljitelj toga najmlađega papinskoga misijskog djela, o. Manna, svoje je nadahnuće sažeо u svojevrsno geslo: „Cijela Crkva za cijeli svijet“.

Te su riječi resile blaženikov život te su i nama ostavljene kao poziv i poticaj, da svi skupa, istinskim misijskim žarom, bez obzira na stalež, nastavimo graditi i svjedočiti zajedništvo kao temeljnu snagu u vršenju Isusove zapovijedi ljubavi do nakraj zemlje.

Korizmeno vrijeme, u koje smo zakoračili, izvrsna je prigoda za takav zamah: učiniti nešto dobro za Isusa, kako kaže sv. majka Terezija, Isusa koji i danas trpi u progonjenoj braći i sestrama, učiniti nešto za Kristovu Crkvu.

Stoga neka naš korizmeni post, molitva i odricanje te dobra djebla rese naš pokornički hod, da bi križ patnje naše prognane braće i sestara procvao uskrsnom nadom, vjerom i pobjedom. Tako će i naš Uskrs jednom svanuti.

 Piše: don Ivan Štironja

RUANDA

Obilježena 19. godišnjica smrti misionara fra Vjeke Ćurića

Zadnjeg dana siječnja obilježili smo 19. godišnjicu smrti našeg franjevca Vjeke Ćurića, koji je 31. siječnja 1998. godine ubijen u ruandskom glavnem gradu Kigaliju, a čije ime danas nosi naš srednjoškolski dječki centar u ruandskom selu Kivumu – Centar „Otar Vjeko“. Otkako je 1983. došao u Ruandu, fra Vjeko je cijelo vrijeme proveo u Župi Kivumu, četrdesetak kilometara od Kigalija, koja je i osnovana uz njegovu pomoć. Zajedno s još nekoliko fratara radio je i živio s ruanskim narodom na njihov jednostavan način, u franjevačkom duhu, što je rezultiralo velikom obostranom privrženošću. Cijelo vrijeme strašnoga ruanskog rata, u kojem je ubijeno oko milijun ljudi, proveo je u Kivumu, gdje je od sigurne smrti spasio tisuće i tisuće muškaraca, žena i djece. Zbog toga je njegovo ime poznato u cijeloj zemlji, a film *Shooting Dogs* inspiriran je upravo njegovim likom i djelom. Producent David Belton fra Vjeku je okarakterizirao kao afričkog Oskara Schindlera.

Nažalost, fra Vjeko je ubijen u 41. godini života ispred crkve Svetе obitelji u Kigaliju, a ubojica do danas nije otkriven. U tešku razdoblju ruanskog poraća ubili su ga oni koje je najviše volio – njegovi „gáronje“, njegovi Ruandanđani. Postao je mučenik i žrtva svoje ljubavi!

Svaka godišnjica fra Vjekine smrti nekako nas obavije duhom sv. Antuna

Padovanskoga, zaštitnika propovjednika, siromaha, putnika, ribara, mornara, staraca, žetvi, izgubljenih stvari, gladovanja.

Sveti Antun bio je fratar, baš kao i Vjeko, i govorio si je: „Za tebe je tvoj Spasitelj prolio svoju krv i dao život svoj, a što si ti dosada učinio za njega?“ Nakon toga je klečeći molio svoje glavare da ga puste u Afriku, da propovijeda. Dobio je dozvolu te se u prosincu 1220. uputio u Afriku, no vrlo brzo nakon što je stao na afričku obalu i počeo propovijedati obolio je i morao se vratiti u Europu. Fra Vjeko je također osjetio poziv da pode pomoći afričkomu narodu. Cijelo vrijeme boravka u Ruandi pokušavao je u narodu s kojim je živio probuditi želju da gradi budućnost svoje zemlje.

Danas njegovu misiju nastavljamo mi fratri iz Kivuma, slijedeći njegov životni san. Ono što nije uspio za života, a to je izgradnja škole, mi smo učinili. I iz godine u godinu povećavamo broj djece koju školujemo. Koliko je njegov duh i danas prisutan u Kivumu, dokazuje i primjer da me mnogi mještani čak i danas, 19 godina poslije, umjesto Ivica ponekad zovu Vjeko. Vjerujem da bi se naš dragi Vjeko na to slatko nasmijao. Fra Vjeko svakako spada u mnogobrojne mučenike Provincije Bosne Srebrne tijekom njezine povijesti.

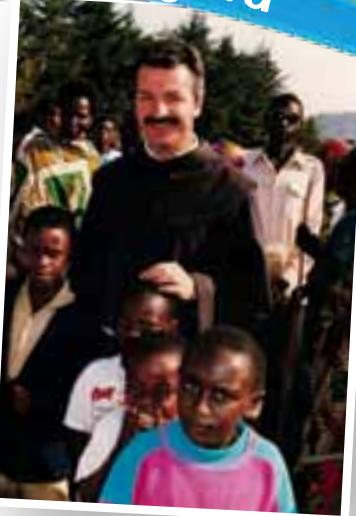
Pokopan je u crkvi u Kivumu, koju je izgradio i u kojoj je služio. U crkvi, uz fra Vjekin grob, služili

smo svetu misu s narodom. Crkva je bila prepuna. Svi su se došli pokloniti svojemu fra Vjeku. Bila godišnjica ili ne, u svako doba dana, kada dolje u crkvu, uz njegov grob uvijek

ćete naći na nekoga tko se uz njega moli. Ljudi se rado sjećaju fra Vjeku i nisu ga zaboravili.

U propovijedi smo istaknuli da je fra Vjeko bio pravi „apostol Isusa Krista, jer je bio sa svojim stadom i u najtežim trenutcima, kad im je bio najpotrebniji“. Svojim je djelima pokazao koliko je volio ruandski narod, vjerovao je u njih te je pozivao i druge da slijede njegov primjer te budu mirotvorci i pomagači onima koji trebaju pomoći u duhovnim i materijalnim stvarima. Ljudi su se uz njega osjećali voljenima, a on im je znao služiti baš onako kako treba, u franjevačkom duhu. Živio je pravim franjevačkim i misijskim poslanjem i bio je spremjan položiti i život za druge. Podsetit ću da je samo dan nakon njegova ubojstva sada već sveti papa Ivan Pavao II. spomenuo fra Vjeku u svojem govoru na Trgu Sv. Petra: „Fra Vjeko je još jedna žrtva dodana nizu misionara koji su svoju ljubav prema Kristu i afričkim narodima potvrdili žrtvujući vlastiti život.“

Narod je i na ovogodišnjoj misi srčano molio i zazivao pomoć da fra Vjeko bude s njima u njihovim potrebama i da ih zagovara kod Oca Nebeskoga. Pred kraj svete mise izmolili smo i molitvu za proglašenje fra Vjeku svetim. Ta je molitva dobila odobrenje od kardinala Vinka Puljića i Smaragdea Mbonyintegea, ruandskog biskupa Biskupije Kabgayi. Ta se molitva moli u crkvi i našoj školi svaki dan. Pomožite se i vi! (fra Ivica Perić)

Molitva za beatifikaciju fra Vjeku Ćurića

Bože, naš dobri Nebeski Oče, tvoj misionar fra Vjeko Ćurić naviještao je radosnu vijest spasenja narodu Ruande, pomagao mu u najrazličitijim nevoljama, spašavao ugrožene u ratnom vihoru te je konačno i svoj život dao žrtvujući se za opće dobro.

Molimo te, udijeli nam po njegovu zagovoru milosti koje su nam potrebne za naš zemaljski život i za vječno spasenje.

Posebno te molimo za ... (navedite svoju nakuru) te da što prije mognemo fra Vjeku častiti kao blaženika i svetca Katoličke crkve. Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

JUŽNI SUDAN

Stotinu protjeranih pronašlo utočište u katoličkoj župi u gradu Wau

Stotinu protjeranih osoba pronašlo je utočište u crkvi Nazaret u južnosudanskom gradu Wau. Tražili su hranu i sklonište – istaknula je u razgovoru za Radio Tamazuj, voditeljica Povjerenstva Iustitia et Pax biskupije Wau, Natalina Andrea Mambo. Protjerani ljudi bili su prisiljeni pobjeći pred sukobima između poljodjelaca i stočara u okrugu Jur River. Sada se izbjeglice nalaze na području katoličke župe i trpe zbog nestašice hrane, usprkos tomu što ih mjesne humanitarne organizacije opskrbljuju životnim namirnicama. „Mnogi od njih žive vani na

otvorenom bez zaštite od meteoroloških nepogoda – istaknula je voditeljica Povjerenstva Iustitia et Pax, nakon što je prošle nedjelje posjetila župu. „Trenutačno je u gradu Wau hladno, a raseljene osobe primaju tek nešto malo pomoći za djecu. Nemaju plastičnu foliju kako bi postavili šatore“, kazala je Mambo. Grad Wau nalazi se 650 kilometara sjeveroistočno od Džube, glavnoga grada Južnog Sudana. Građanski rat između južnosudanskog predsjednika Salve Kiira i bivšega predsjednika Rieka Machara, doveo je do pogoršanja etničko-plemenskih odnosa te do

sukoba između poljodjelaca i stočara. Drugo područje po redu, koje je najviše pogodeno neizvjesnoću, jest Yei. Tamošnji biskup, msgr. Erko Iano Lodu Tombe, istaknuo je kako postoji opasnost od zatvaranja župe Presvetoga Srca u Lominu, kao i drugih šest župa, ako se trenutačna situacija ne promjeni.

U nedjelju, 5. veljače, za vrijeme slete mise u katedrali Krista Kralja, biskup Lodu Tombe pozvao je vjernike da se mole da misionari i misionarke svetoga Daniela Combonija ne budu prisiljeni napustiti župu uz koju su vezane tamošnja škola i ambulanta. Ako se to dogodi, postoji opasnost da će biti opljačkane, što će uzrokovati ozbiljnu štetu za mjesno stanovništvo. (RV)

Samo bih htjela reći da ne mrzim nikoga. Svima oprštam i molim se za one koji su mi učinili zlo – kazala je Asija Bibi, pakistanska kršćanka nepravedno osuđene zbog bogohuljenja, a njezine je izjave novinar Paolo Affatato skupio i svijetu objavio na portalu Vatican insider. Ovo je sedmi Božić kako Asia Bibi čami u zatvorskoj samici, a mnogi drugi kršćani i nekršćani također strahuju zbog pakistanskog zakona protiv blasfemije, odnosno bogohuljenja.

Asia Bibi podnosi svoje dramatično stanje zahvaljujući molitvi i svakodnevnom čitanju Svetoga pisma. Ona je u nekoj vrsti trajnih duhovnih vježbi, u kojima se upotpunilo njezino shvaćanje sebe, svoje povijesti, svoje sudbine, koju obični smrtnik ne može shvatiti, a koja seže do srži kršćanskog iskustva – primjetio je novinar. Ashiq Masih, suprug Asije Bibi, s dvije kćeri, u pratnji obiteljskog skrbnika Josepha Nadeema, posjetili su Asiju Bibi u zatvoru i s njom su trideset

minuta slavili Božić. Dva su nadzornika, kako izvještava Vatican insider, bilježila svaku izgovorenu riječ. Nakon oprosta i blagoslova, Asija je željela zahvaliti Papi i svima koji mole za nju – kazao je Nadeem. Osim toga, izrazila je uvjerenje da će, zahvaljujući Božjoj volji, vrlo brzo biti oslobođena. Slučaj Asije Bibi je pred Vrhovnim sudom, očekuje se treće suđenje.

Odgodjeno je ročište, koje se imalo održati u listopadu 2015. godine, jer je jedan od sudaca u posljednjem trenutku podnio ostavku. Odvjetnik Asije Bibi tvrdi da se još ne zna kad bi se moglo održati novo ročište. Osrvnuvši se na stanje kršćana u Pakistanu u razgovoru za našu radiopostaju Moeen Shahid, predsjednik Udruge pakistanskih kršćana u Italiji, rekao je da kršćani u Pakistanu žive u miru sve dok im netko, zbog društvene ili gospodarske zavisti, zlorabeći zakon o bogohuljenju, život ne pretvori u pakao na zemlji, zbog čega se nakon toga moraju skrivati. Već sedam godina djeca i suprug Asije Bibi žive skriveni, u potaji, u anonimnosti. Neka od njezine djece sklopila su brak,

PAKISTAN

Asia Bibi: Ne mrzim nikoga, svima oprštam, i svojim progoniteljima

ali Asija, budući da je u zatvoru, nije bila na vjenčanju svoje djece. Njezin je život trajna patnja, fizička i psihička – ustvrdio je profesor dodajući: Poznato mi je da joj je život bio u opasnosti jer ju je jedna zatvorenica htjela ubiti, a na početku ju je jedan sudac pokušao obratiti na islam. Asija je radije odabrala zatvor nego da zanječe svoju vjeru. Ona je primjer kako kršćani u Pakistanu svjedoče svoje kršćanstvo. Asija Bibi nije jedina žena optužena za blasphemiju niti je jedina žrtva tog zakona – istaknuo je profesor. Na primjedbu kako su mnogi muslimani i kršćani platili životom jer su se usprotivili zakonu protiv bogohuljenja i protiv utamničenja Asije Bibi, rekao je kako mnogi muslimani žele živjeti u miru s vlastitim susjedima, bez obzira na njihovu vjeru. Slučaj Asije Bibi, njezina vjerska dosljednost, kršćanski život, življen u zatvoru, potiče sve nas da budemo milosrdni prema sebi te da tražimo sklad u osobnom odnosu s Bogom Oce, po Isusu Kristu, također i prema svojem bratu, premda je druge vjere, kao i prema onomu koji ti oduzima život ili prijeti da će ti ga oduzeti – zaključio je profesor Shahid. (RV)

MOSTAR

Šesnaesta skupština Papinskih misijskih djela BiH

pink i Ilija Petković ml., župni vikar. Radni dio skupštine započeo je u utorak 21. veljače, u prijepodnevnim satima, u prostorijama Biskupskog ordinarijata u Mostaru, molitvom i pozdravima domaćina. Sudionike je pozdravio vlač. Antun Štefan iz Zagreba. Nakon usvajanja zapisnika s XV. godišnje skupštine i dnevnog reda svoja godišnja izvješća o djelovanju Papinskih misijskih djela na nacionalnoj i dijecezanskoj razini za 2016. godinu predstavili su mons. Tunjić i svi dijecezanski ravnatelji. Na sastanku se govorilo i o ovogodišnjem susretu svih hrvatskih misionara i misionarki koji se zateknu u domovini, koji će se održati u Splitu, o misijskom mješevniku *Radosna vijest* i misijskom poratalu, o nabavi maslinovih grančica, o pripremama i obilježavanju Dana Djela svetog Djetinjstva, Svjetskog dana misija – Misije nedjelje, Dana Djela sv. Petra apostola i Dana svjedoka vjere (24. ožujka) te „Mivi“ BiH. Zatim o aktualnoj misijskoj akciji Crkve u BiH – izgradnji crkve Marije Pomoćnice u Kimihururi (don Danko Litrić, Kigali, Ruanda) te o drugim misijskim planovima u 2017. godini. Sudionici godišnje skupštine u večernjim su satima sl-

vili sv. misu u Župi sv. Ivana apostola i evangelista u Mostaru, gdje ih je ugostio župnik Mladen Šutalo. Misu je predvodio mons. Tunjić, a u koncelebraciji je, uza župnika i dijecezanske ravnatelje, bio i don Bernard Marijanović, hercegovački misionar u Tanzaniji. Bio je prisutan i done davni nacionalni ravnatelj PMD-a u BiH Ivan Štironja, župnik u Studencima, koji je nakon misnog slavlja održao prigodnu animaciju i susret s vjernicima koji su imali prigodu nešto više čuti o Papinskim misijskim djelima i pobliže se upoznati s djelovanjem naših misionara na temelju prezentacije i filma o životu i radu fra Mire Babića u Keniji, kao i s. Liberije Filipović i s. Ane Uložnik, služavaka Malog Isusa Provincije Bezgrješnog Začeća BDM u Sarajevu, te s. Mirjam Filipović, službenice Kristove, koje žive i djeluju u glavnom gradu Haitija Port-au-Princu. Na koncu toga jedinstvenog iskustva mons. Tunjić je zahvalio svima na učeštu i pozvao nazočne svećenike i vjernike da otvore svoje srce Duhu Božjem, koji će trajno jačati našu vjeru, iz koje će se roditi i konkretna ljubav prema potrebitima u svojim zajednicama i misijama.

Skupština je završena u srijedu 22. veljače jutarnjom misom, obilaskom Caritasovih ustanova u Mostaru te Župe i Svetišta Presvetog Srca Isusova u Studencima, a župnik i čuvar Svetišta Ivan Štironja priredio je i ručak za članove Misijskog vijeća.

CNAK / PMDBiH

Nacionalna uprava Papinskih misijskih djela Bosne i Hercegovine započela je XVI. godišnju skupštinu u ponедjeljak 20. veljače večernjom svetom misom u 18 sati u katedrali Marije Majke Crkve u Mostaru. Misno slavlje predvodio je mjesni biskup mons. Ratko Perić, a u koncelebraciji su bili Željko Majić, generalni vikar, mons. Luka Tunjić, nacionalni ravnatelj PMD-a BiH, vlač. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj PMD-a RH, dijecezanski ravnatelji PMD-a u BiH: mons. Vlado Lukenda, Banja Luka, vlač. Pavo Šekerija, Sarajevo, vlač. Josip Tadić, vojni ordinariat, i Marin Skender, Mostar, te mons. Luka Pavlović, katedralni žu-

TRAVNIK

Zavjet misionara na grobu Petra Barbarića

Grob Petra Barbarića, u sjemenišnoj crkvi u Travniku, mjesto je nadahnuća, koje rado pohađaju vjernici Središnje Bosne. Uz hodočasničke skupine, ponajviše četvrtkom, dirljivo je gledati mlađe i učenike kako dolaze na grob i čine zavjete. Osobito je dragocjen pohod hodočasnika svećeni-

ka. Tako je u četvrtak 23. veljače u našu crkvu hodočastio misionar don Bernard Marijanović, rodom iz Župe Rotimla, kod Stoca, koji kao misionar djeluje u Tanzaniji.

Dolazak misionara u sjemenište u Travniku nije slučajan. Ranija misionarska djelovanja koje je Crkva na našim prostorima činila uvelike su vezana za oce isusovce, koji su, vodeći sjemenište u Travniku, utkali đacima svijest o smislu i potrebi misija. Od piejade misionara koji su svoje misijsko zvanje

vijesti iz Crkve u Hrvata

otkrili u Travniku, s ciljem otimanja zaboravu spominjem Bernarda Kohnen, o. Stjepana Mlakića, iz Fojnice, i o. Serafina Trtktovića, iz Neretvice. Zahvaljujući misionarskomu djelovanju, u sjemeništu u Travniku rođeno je i misionarsko zvanje o. Ante Gabrića.

U crkvi punoj hodočasnika misionar Bernard Marijanović progovorio je o važnosti susreta s Bogom u otajstvu euharistije koje nas preobrazu-

je. Svi pred Bogom i za Boga imamo isto dostojanstvo i jednaku važnost, živjeli ovdje ili u Africi. Ljudi u Africi, koje ne poznajemo Bogu su jednako važni kao i mi. Približivši život Crkve u Tanzaniji, misionar je zahvalio svima na molitvama i svemu što čine za misije. Zadržavši se kratko u molitvi na grobu Petra Barbarića, misionar Marijanović je u pratinji ravnatelja Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela mons. Luke Tunjića otiašao

na predviđeni susret s gimnazijalcima. Mons. Tunjić gimnazijalcima je govorio o organizaciji misija te iznio podatke o misijskim aktivnostima Crkve. Bernard Marijanović je prikazao život u svojoj misiji te približio način i probleme školovanja djece u Tanzaniji. Uime učeničkog vijeća te uime cijele škole maturantica Ines predala je dar od 1800 maraka za potrebe gladne djece u Marijanovićevoj misiji. (Ž. M.)

OSIJEK

Misa mladih: "Hoćeš li i ti?"

Hoćeš li ti?" To je bila tema još jedne mise mladih u Osijeku, u subotu 11. veljače. Istom, radi se i o pitanju koje je bilo upućeno isusovcu Anti Gabriću: „Hoćeš li ti u misije?“

Vlč. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj, mladim je Osječanima povijedao o potrebi dijeljenja Isusa s cijelim svijetom, o gorljivosti vjere i odlučnom amen, od kojeg se treba oriti crkva i Crkva.

„Možeš biti svet/a ako to odlučiš. Pritom je Bog vatra koja te nosi da zapališ organj u drugima. Dopusti mu da te osvoji i po tebi Osijek i cijeli svijet. Izmisli tisuću načina kako da ga doneseš drugima. Nemoj ga ču-

vati za sebe. Dopusti Duhu Svetomu da te nadahne, posalje – možda ne baš u Afriku, već u neku 'Afriku' tebi blizu. Ne zaboravi, kad se u tebi rodi čežnja da pronesiš Isusa i postaneš misionarom, postaješ i zreo kršćanin. Bog nam je sve dao i sve nam hoće dati. Ne boj se tražiti i ne boj se primiti.“

Velečasni Štefan bio je jedan od gostiju predslavitelja mise mladih, koji se pozivaju u Osijek zbog stručnosti i nadahnutosti u pojedinim područjima djelovanja, a da bi potaknuli, poučili i usmjerili mlade na djelatnu ljubav.

Usubotu 11. veljače, povodom Dana života, Misiji centar u Đakovu organizirao je izložbu likovnih i literarnih dječjih rada. Izložbu je otvorila s. Ignacija Ribinski, animatorica župnih misijskih skupina u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji.

Uz izložbu je misijska skupina Župe svih svetih tom prigodom po-

ĐAKOVO

Dan života s misijskom porukom

sjetiteljima, koji su i taj put došli u veliku broju, ponudila i svoje rukotvorine na prodaju: ručno izrađene krunice i ostale sakralne predmete, kao i one koji su u Centar donijeli naši misionari i misionarke. Kupnjom i donacijama posjetitelji su tako još jednom pripomogli finančiranju naših misija diljem svijeta.

Josip Kazalicki

DR KONGO
– Fra Stojan Zrno

Vévé je zreo čovjek pedesetih godina. Visok, naočit, radin. Kršten je nekada davno u Katoličkoj crkvi i dobro poznaje katoličku vjeru. Živio je u selu Kabwe, gdje je sa svojom ženom stekao brojno potomstvo – devetero djece.
Dvadesetak kilometara južnije od Kabwea prije petnaestak godina rađalo se novo selo Mpyana Bondo. Zapravo, iz malog sela na rijeci Lwembeu ljudi su se preselili uz glavnu prometnicu da budu bliže ostalom svijetu, a i da izbjegnu malarične komarce koji se u izobilju legu uz rijeku. Budući da je ondje zemlja vrlo plodna i pogodna za uzgajanje kukuruza, uz te domaće ljude i poneki ljudi iz drugih sela ondje su se nastanili da bi obrađivali zemlju.

Velike muke naših mnogoženaca

Vévé se doselio iz Kabwea sa svom većem djecom, a ona manja ostala su s majkom u Kabweu. Žena mu nije molila u katoličkoj zajednici, niti se htjela s njim crkveno vjenčati. A on je razmišljao i zaključio: „Ne mogu se pričeščivati jer nisam crkveno vjenčan. Znači, ništa se ne mijenja u vjeri ako se oženim još jednom ženom. A jedna mi je žena potrebna i ovdje.“ Što smislio, to i učinio. Oženio se je Marijom, mnogo mlađom od prve, a otad je samo ponekada odlazio u Kabwe da vidi prvu ženu i malu djecu koja su s njom.

Kad sam prije nekoliko godina prolazio kroz Mpyanu Bondo, zaustavio sam se i pričao s Vévém. Zaželio je da i u njihovu selu osnujemo katoličku zajednicu. „A tko će ih poučavati?“ pitam ga ja. „Mogu ja“, veli on. Ima ondje još i učitelj Delphin koji bi molio u našoj zajednici. Potječe iz katoličke obitelji, ali još nije kršten. Međutim i on ima dvije žene. Prvom se oženio davno i već ima s njom odraslu kćer i još petero-šestero druge djece. Kad se je doselio, tražio je prvo dopuštenje seoskog poglavara da može ondje živjeti i obrađivati zemlju.

Bez njegova dopuštenja nitko se ne može naseliti na njegovu području. Delphin je dobio dopuštenje da može u selu živjeti i raditi. Zapazio je da seoski poglavar ima mlađu sestru koja je udovica s četvero djece. Zaprosio ju je smatrajući da će s dvjema ženama moći obradivati puno više zemlje, a on će usto raditi kao učitelj. I eto, dva poligama zatražiše da u njihovu selu osnujem katoličku zajednicu. Dogovorili smo se da njih dvojica okupe sve one koji žele moliti s katolicima. Neka naprave barem nekakvu kapelu u kojoj će moći moliti. Vévé, koji već dobro poznaje katoličku vjeru, neka u početku počne poučavati svoju i Delphinovu djecu stariju od devet godina, a onda i sve druge koji se žele krstiti, a Delphin neka preuzme brigu za zajednicu kao starješina nekrštenih „kršćana“.

Mnogoženci voditelji kršćanske zajednice!

Drugog izbora nismo imali. Nadao sam se da bi njih dvojica mogli s vremenom srediti svoje brakove. Jer doživio sam mnoge poligame koji su otpustili svoje „suvišne“ žene i ostali

samo s jednom, kojom su se crkveno vjenčali. Također sam se nadao da će se zajednici pridružiti netko tko se nije upuštao u takve bračne pustolovine i da će on moći voditi zajednicu.

Vévé se odmah dao na posao. Okupio je petnaestak mlađih i odraslije djece i poučavao ih i pripremao za krštenje. Tako su krštena sva njegova djeca koja su navršila devet i više godina. Kad bih ih posjećivao, mlađi i djeca pjevali su u zboru i pričećivali se na svetoj misi, a stariji su ostali po svome – nekršteni „katolici“. Uvijek kad bih s njima razgovarao, postavljalo se ozbiljno pitanje kako otpustiti neku ženu s kojom imaju više djece. A i drugi problemi su se nagomilivali. Osjetili smo da u obitelji Vévéa sve škripi. Prva žena zastalno je ostala u Kabweu. Nije više ni dolazila pogledati djecu koja su živjela s ocem. U pitanju je ljubomora, jer se Vévéovo srce posve priklonilo mlađoj ženi Mariji. Ali s vremenom ni Marija više nije bila zanimljiva, iako je s njom već imao četvero djece. U selu je našao jednu mlađu i lijepu djevojku od 20 godina i oženio se njome. On, pedesetogodišnjak, uza ženu dvadesetogodišnjakinju – tko sretniji od njega! Tako je sada imao tri žene. Ali Marija je postala ljubomorna jer ju je Vévé posve zapostavio, a godinama je uživala u prednosti koju je imala pred prvom ženom. Jednog dana ona je pokupila svu svoju djecu i vratila se u grad Kaminu u svoju obitelj. Vévé nije zbog toga previše žalio jer je uza se imao mnogo mlađu Terezu. Možda mu je jedino bilo krivo što

je Marija bez njegova znanja odvela svih četvero djece, koja po ovdašnjim pravilima uvijek pripadaju ocu. Ali ni to nije strašno, jer on može bilo kada doći po svoju djecu i odvesti ih. Jedino će morati Marijinu obitelji platiti jednu kozu zato što su se bričali o njegovoj djeci. Živio je nekoliko godina s Terezom u Mpyani Bondu, a onda se preselili u Kabwe. U međuvremenu umro mu je stariji brat i ostavio mu još šestero djece, koja po zakonu pripadaju njemu. Jednog dana sretoh ga na putu. Išao je po bratovu djecu. Tako se u njegova obitelji nakupilo dvadeset petero, što njegove, što bratove djece! Od njih je četrnaestero ženske djece. Našalih se: „Blago tebi, imat ćeš 14 bicikla!“ Jer kada čovjek udaje kći, zet mu mora za miraz donijeti, između ostalog, i bicikl.

Bolest i drugi problemi

Vévé je u Kabweu radio kao rob, ali mnoga usta traže još više. S brojnom djecom stigle su i brojne nevolje. Djeca su počela umirati, posebno Terezina. Jedno se ugušilo u lokvi, dvoje ubio grom, a i Tereza je počela poboljevati. Kad ju jednom opazih u crkvi, jedva je poznadoh. Nije to više mlada lijepa gospođa, nego neishranjeno, vrlo mršavo stvorenenje. Sama kost i koža! Čak joj je i kosa izgubila crnu boju, što je znak neishranjenosti. Tako je Vévéu propala nuda da će još mnoge godine živjeti sretno i lijepo uz mlađu Terezu. Kada žena počne poboljevati ili imati drugih poteškoća, muž ju obično vrati u njezinu obitelj da se smiri, oslobodi briga i da se odmori. I Tereza se vratila u svoju obitelj u Mpyanu Bondu.

Vévé su dodijale muke sa ženama. Ovih dana svu je djecu vratio njihovim majkama. Sve tri žene, a i žena pokojnog brata, žive u svojim obiteljima i svaka se brine o svojoj djeci, a on je pobjegao svojemu najstarijem sinu u daleku Luenu, gradić udaljen 330 km, daleko i od žena i od djece, da ga nitko više ne može smetati. Sad ga nije briga što će biti sa ženama i djecom koja su se ra-

zišla kao rakova djeca, svako za se, svak na svoju stranu. Važno je da je on napokon našao svoj mir.

Ni Delphin nije ostao u Mpyami Bondu. Prva žena, Virginie, vratila se k svojima u grad Kaminu. Nije ga napustila, nego je otišla u grad u dogovoru s mužem. S njom su otišla sva njegova djeca školske dobi, i Virginie i Charlottina, da bi mogla pohadati školu. On je ostao sa Charlotte obradivati zemlju, da bi hranio i one u Mpyani Bondu i one u Kamini. Prošle godine pokupio je i Charlotte i njezinu djecu i preselio se u grad. Ali Charlotte je oboljela i nedavno je bila operirana. Izdatci za bolnicu bili su preveliki. Čak je pozvao najstarijevog Charlottina sina iz prvoga braka da i on pritekne u pomoć. Kad sam nedavno bio u Kamini, došla mi je Charlotte, sva iscrpljena i iscijedena. Traži od mene pomoć, jer nema što jesti. Virginie živi sa svojim roditeljima i dobro jede, a njoj ništa ne da. Pitam ju gdje je Delphin. Kaže da je otišao u svoj rodni kraj tražiti pomoći u svojoj obitelji, jer više ne može izići na kraj. A do onamo ima više od 400 km.

Već je tri mjeseca odsutan i nitko ne zna što je s njim. A o bolesnoj Charlotte i o njezinoj djeci nitko ne vodi brigu. Takvi jedinu utjehu vide u misionaru. Sad su u obitelji nastupile samo nevolje. A Delphin je bio tako lijepo isplanirao svoj život s dvijema ženama, da Virginie čuva djecu koja će u gradu ići u školu, a on će u Mpyani Bondu sa Charlotte obradivati plodnu zemlju, hraniti obje obitelji i živjeti kao car. Tako nekako planiraju svi oni koji misle uzeti više žena. Jedna će raditi ovo, druga ono, a treća opet neki treći posao. A on će biti veliki gospodar i uživati. Dok su žene zdrave i djeca malena i malobrojna, ide nekako. Ali u tim svojim planovima i proračunima čovjek zaboravlja da će žene jednog dana oboljeti i da će morati za njih plaćati bolnicu.

Odlaskom te dvojice mnogoženaca naša je zajednica u Mpyani Bondu stala na pravi put. Charlottin najstariji sin iz prvog braka oženio se i crkveno vjenčao te sada on vodi zajednicu.

Poljak Jan Beyzym rođen je 15. svibnja 1850. u Bejzimima, mjestu koje se danas nalazi u Ukrajini. Nakon gimnazije u Kijivu ulazi u isusovački novicijat u Staroj Wieši 10. prosinca 1872. Filozofski i teološki studij završio je u Krakovu, gdje je 26. srpnja 1881. zaređen za svećenika. Njegova prva služba bila je u školama u gradovima Ternopilju i Hirovu. Tijekom sedamnaest godina bio je odgajatelj, a u njemu je rasla velika želja da služi gubavcima. S dopuštenjem isusovačkoga generalnog poglavara o. Luisa Martína, u dobi od 48 godina odlazi 1898. na Madagaskar, s velikom željom da surađuje s isusovcima koji su ondje djelovali. Njegovo prvo misijsko mjesto bilo je Ambahivoraka, kod Antananariva. Tamo je našao više od 150 gubavaca koji su živjeli u vrlo nehumanim uvjetima, bez krova nad glavom, hrane, njege, posjeta. Otac Ivan se odmah primio posla. Bilo mu je teško i uvijek je znao reći da mu je molitva jedini način da izdrži.

Blaženi Jan (Ivan) Beyzym, prijatelj gubavaca

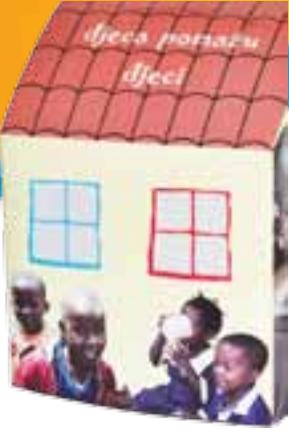
Za zahtjevno služenje gubavcima bila su mu potrebna finansijska sredstva. Dobivao je pomoć iz Poljske, Njemačke i Austrije, gdje se proširio glas o njegovu misijskom djelovanju. Stavio je svoje pouzdanje u Božju providnost, koja je uvijek bila na djelu. Želio je da bolesnici koji su odbačeni i prezreni ponovno postanu svjesni svojeg dostojanstva, kao ljudi stvoreni na Božju sliku baš kao i ostali, zdravi ljudi.

Nakon četiri godine u Ambahivoraki kupio je zemljište i sagradio bolnicu sa 150 kreveta u Marani, blizu Fianarantsoe. Bolnicu je posvetio Gospodjini Čenstohovskoj. Dana 16. kolovoza 1911. bolnica je službeno otvorena.

Otac Ivan crpio je snagu za svoje djelovanje upravo u svakodnevnoj euharistiji i molitvi, iako je pred njim redovito bio golem posao. I tijekom svakodnevnih obveza provodio je planirano vrijeme u molitvi, a usto je povjerio svoju službu u molitve karmelićanima. Tijekom 14 godina djelovanja našao je utjehu u činjenici da nijedan od njegovih gubavaca nije umro bez svetih sakramenata. Neposredno prije smrti zamolio je subrata isusovca koji se brinuo o njemu da ide tražiti oproštenje od gubavaca za sve one trenutke kad je svojim ponašanjem možda ražalostio koga od njih i pokazao nerazumijevanje prema njihovim bolima. Kad su to gubavci čuli, gotovo svi su počeli plakati, jer su shvatili da im odlazi prijatelj. U Marani je 2. listopada 1912. predao svoj duh Gospodinu. Na tom mjestu počivaju njegovi zemni ostatci, koji uživaju veliko štovanja mještana.

Dana 18. kolovoza 2002. godine papa Ivan Pavao II. proglašio ga je blaženim u Krakovu. Otac Ivan Beyzym ostavlja nam primjer predana sluge Kristova, koji, unatoč teškim situacijama koje je imao pred sobom, nije izgubio nadu da će se Bog po njemu i u tim gubavcima proslaviti. Njegova poniznost poziv je svima nama da služimo svakom čovjeku, osobito onima u potrebi, s uvjerenjem da služimo samom Gospodinu. Mnogi su ljudi zbog raznih bolesti postali ovojmu svijetu nevažni i gotovo "nevidljivi". Upravo nas život oca Ivana poziva da učinimo takve ljude vidljivima i da vratimo njihovo nepovrijedivo dostojanstvo. Blaženi oče Ivane, zagovaraj nas!

Vlč. Odilon Singbo

darovatelji

ZA MISIJE I MISIONARE:

Samostan Svetе Klare, Brezovsko 200 KM * Stanko Mikulić, Kočerin 150 KM * N. N., Sarajevo 200 KM * Goran Mandura, Žepče 100 KM * Jela Antunović, Maglaj 100 KM * Andelka Tolić, Novi Šeher 100 KM * Drago Banović, Maglaj 50 KM * Janko i Janja Kujadin, Novi Šeher 40 KM * HKM Freiburg 500 EUR * Slavko Deljak 60 KM * Školske sestre franjevice hercegovačke provincije, Sarajevo 100 KM * Hrvoje Lovrić, Mostar 20 KM * od sprovoda pok. Nikole Raguža 200 KM * Jelena i Dejan Petrović, Klobuk 100 KM * Snježana Antić, Klobuk 60 KM * Brigitka Čuljak, Klobuk 100 KM * župni ured Kobuk 200 KM * obitelj Zovko Zdenko 100 EUR * N. N., Mostar 50 KM * župa Presvetog Srca Isusova, Brčko 260 KM * Božidar Ivezić, Sarajevo 50 KM, 50 EUR * N. N. 300 KM * Pizzeria don Andjelo, Široki Brijeg 20 KM * N. N. 200 KM * Josip Jozo Vladić 250 EUR * Ana Kelava 100 kn * Agata Posel 200 kn * Aleksandar Đura 200 kn * Aleksandar Jazić 200 kn * Ambroz Civljak 800 kn * Ana Kukuljača 50 kn * Ana Vučetić 1.300 kn * Ana Vučetić 1.300 kn * Anica Čosić 200 kn * Anka Čiča 300 kn * Anka Šušanji 100 kn * Ante Čović 300 kn + 300 kn * Ante Matković 50 kn * Antonija Perhaj 400 kn * Aurelija Dovranić 200 kn * B. Jembrinić 500 kn * Berislav Bambir 100 kn * Boško Meić Sidić 300 kn * Božica Filipović 200 kn * Božidar Škarec 200 kn + 200 kn * Branimir Anić 100 EUR * Branimir Gabrić 100 kn + 50 kn * Branka Maslać 200 kn * Branko Mustapić 200 kn * Davor Cindrić 480 kn * Davor Smolčić 1.200 kn * Dominika Papić Kukić 100 kn * Dragica Bizjak 120 kn * Dragica Pandža 150 kn * Dragica Radoš 300 kn * Dražen Pendeš 100 kn * Dubravka Trgovac 50 kn * Dušanka Tadić 200 kn * Đuro Tomić 350 kn * Đuro Tomić 200 kn * Elizabeta Grigić 150 kn + 100 kn * Goran Šipek 50 kn * Gordana Radlošević 50 kn * Hrvoje Cerovac 200 kn * Igor Knežević 200 kn * Iva Čulo 500 kn * Iva Dozan 300 kn * Ivan Dabo 100 kn * Ivan Martinić 100 kn * Ivan Nikolić 1.000 kn * Ivana Josipović 100 kn * Ivana Katačić 200 kn * Ivana Knežić 200 kn * Ivanka Rezo 150 kn * Ivica Bradara 150 kn * Ivica Koprivnjak 1.000 kn * Ivica Petrinović 60 kn * Ivka Nedić 50 kn * Ivo Anić 200 EUR * Ivo Marušić 100 kn * Jagoda Radman 70 kn * Jela Protić 100 kn * Josip Barnjak 115 kn * Josip Belavić 200 kn * Josip Kršić 200 kn * Josip Nekić 200 kn * Josip Rajković 200 kn * Josip Sinjeri 100 kn + 100 kn * Josip Trbara 1.100 kn * Josipa Glibota 200 kn + 500 kn * Juraj Brajnović 200 kn * Kaja Cabraja 300 kn * Kata Novaković 200 kn * Kata Perić udova Mate 400 kn * Katarina Radić 300 kn * Kazo Zelić 200 kn + 200 kn * Klara Pošćić Stilin 100 kn * Kristina Mrzljak 100 kn * Luka Savin 250 kn + 500 kn * Ljerka, Jakov, Dominik i Sara Kraječar 500 kn * Maja Barać Vukonić 200 kn * Marija Brekalo 300 kn * Marija i Božo Kostešić 100 kn * Marija Jurić 400 kn * Marijan Hohnjec 200 kn * Marina Goretta 200 kn * Marijana Štrucelj 500 kn * Marko Kovačević 200 kn * Marko Pavković 150 kn * Matija Brekalo 500 kn * Midhat Huskić 50 kn * Milka Tomašković 200 kn * Milka Tomašković 100 kn * N. N. 190 kn * N. N. 50 kn * Mira Madunić 200 kn * Mirjana Bakarić 200 kn * Mirjana Kovačić 150 kn * Mirjana Marić 200 kn * Miroslav Blažan 50 kn * Miroslav Fadiga 100 kn * N. N. 433 kn * N. N. 200 kn * Nada Vrbek 200 kn * Niko i Zdravka Jukić 700 kn * Nikola Paro 300 kn * Nikola Tomkić 250

kn * Rajna Števanja 200 kn * Sanelia Kučar 100 kn * Sanja Suto 150 kn * Senka Rudan 20 kn * Silvano Brusić 400 kn * Sladana Čargonja 250 kn * Slavica Grgurić 300 kn * Sólis Romano d.o.o. 500 kn * Stjepan Vužem 100 kn * Šima Caleb 200 kn * Tekstil Mini d.o.o. 300 kn * Tomislav Čubelić 250 kn * Tomislav Drežnjak 4.000 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Toni Hanich 200 kn * Vedran Akalović 50 kn + 50 kn * Veronika Valičević 50 kn * Vinko Klarić 150 kn * Vladimir Dinjar 200 kn * Zavod za prostorna uređenja Koprivničko – križevačke županije 140 kn * Zdenka Baraba 200 kn * Zdenka Podhraški-Relja 20 kn * Zdravka Lovrić 50 kn * Žoja Zubčić 50 kn * Zrinka Džajā Babić 200 kn * Zvonimir Zovko 350 kn * Željana Bobanović 100 kn * Misijačka zajednica Župe Smiljevac, Zadar 400 kn * Milenka Prgomet 120 kn * N. N. 100 kn

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPOTREBITIJE:

Sestre iz nadbiskupije, Sarajevo 30 KM * Mara Tirić, Maglaj 100 KM * Jela Antunović, Maglaj 100 KM * Drago Banović, Maglaj 25 KM * sestre Služavke Malog Isusa 200 EUR * Karlo Zeljko, Široki Brijeg 100 KM * Tonći Zelenika, Mostar 300 KM * Ambroz Civljak 400 kn * Blaško Kivić 200 kn * Dobročinitelji preko o. Drage Kolimbatovića 2.250 kn + 3.020 kn * Gordana Radošević 50 kn * Gordana Šižgorić 100 kn * Ivica Vrdoljak 50 kn * Jadranka Baćić-Katinić 100 kn * Marijan Prendivoj 150 kn * Maro Kaluz 100 kn * Milka Brunec 200 kn * N. N. 433 kn * N. N. 200 kn + 200 kn * Nada Alfirev 100 kn * Pero Petanjek 100 kn * Roko Srdarević 30 kn * Romana Satinović 200 kn * Sandra Španić 200 kn + 200 kn * Vera Čargonja 200 kn + 200 kn * Vikica Šalić 300 kn * Žoja Zubčić 50 kn * Željka Vodopija 200 kn * Župa Kraljice apostola, Zaprešić 1.220 kn

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJICE:

preč. Miroslav Agostini, Sarajevo 25 EUR * Ivan Cvjetković, Kiseljak 12 KM * Ruža Perić, Kiseljak 10 KM * župa Presveto Srce Isusovo Prozor 1.870KM * djeca i župljani župe Radunice 837,85 KM, 93,82 HKN, 160,60 EUR, 1 USD * Ivana Gagić 750 kn * Kristina Jurković 200 kn * Ljerka Berković 20 kn * Nadbiskupsko sjemeniste Zmajević, Zadar 315 kn * Sanja Nikčević 500 kn * Župa Resnik 8.190 kn * Župa sv. Antuna Pad. - Zagreb 1.500 kn * N. N. 50 kn * Stjepan Kozelka 50 kn * Dinko Rogulj 200 kn * Kaffe bar Gabre, Pakoštane 199 kn * Pizzerija Pjaca, Pakoštane 103 kn * Župa Kraljice sv. Krunice, Nova Gradiška 1.500 kn * Župa Murter 17.000 kn * Župa Sveta Marija pod Okićem 943 kn * Župa Kotoriba 660 kn * Župa Babina Greda 1.600 kn * Župa Svetih andela, Savski Gaj, Zagreb 3.180 kn * Ana Kambić 500 kn * Katehetksi ured Šibenske biskupije 500 kn * Marina Vukušić 15 kn * Osn. škola Skalica 5.300 kn * Osn. škola Popovača 500 kn * Osn. škola Slatina 1.500 kn * Osn. škola Strožanac 1.000 kn + 300 kn * Snježana Kruhak 500 kn * Šalezijanska osnovna škola, Zagreb 200 kn * Župa Volosko 185 kn

ĐELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEĆENIKA U MISIJAMA:

Molitvena zajednica Emanuel, Grude 350 KM * Tonći Zelenika, Mostar 300 KM * N. N. 433 kn * Gordana Šižgorić 50 kn * Hvarski dekanat 1.100 EUR * Nikola Crnković 100 EUR * Šibenska biskupija 2.500 kn * Župa Murter 1.000 EUR * Tomislav Bilić 150 kn + 150 kn

ZA GLADNU I BOLESNU DJECU:

Anto Stjepić 50 KM * Nada Rupčić, Ljubaški 100 KM * Irena Šimić, Humac 30 KM * Jure Rupčić, Ljubaški 1.000 KM * A. O., Banja Luka 270 EUR * Mato i Mara Blažević, Boće

100 EUR * Ljuba Lukić, Boće 100 EUR * Marko i Manda Čerkezović, Boće 100 EUR * Janja Ikić, Boće 100 EUR * Marta Grgić, Boće 100 EUR * Josip Blažević, Boće 100 EUR * Franjo i Dragica Blažević, Boće 100 EUR * Darinka Mićanović, Boće 50 EUR * Ivan i Dragica Ikić, Boće 100 EUR * obitelj Šarčević, Boće 70 EUR * Pero i Kaja Radošević, Boće 100 EUR * Stjepan Blažević, Boće 20 EUR * Dragica Pejić, Boće 50 EUR * Mijo Filipović, Boće 100 EUR * Tihomir Klarić, Boće 20 KM * Mato Itrić, Boće 100 KM * Mijo i Lucija Grgić, Boće 100 EUR * Juro Tunjić, Boće 40 EUR * Tunjo Mateljić, Boće 20 EUR * Iyo i Marija Tadijanović, Boće 100 EUR * Čedomir Lukić, Boće 100 EUR * Niko Lukić, Boće 100 EUR * Mara Ivić, Boće 100 EUR * Marta Brkić, Boće 60 KM * Ilijia Matijašević, Boće 50 EUR * Dragica Čekić, Boće 200 KN * Niko i Ljubica Blažević, Boće 100 EUR * Niko Petrović, Boće 50 EUR * Mara Ilić, Boće 50 EUR * Manda i Josip Tunjić, Boće 50 EUR * Janja Pejić, Boće 100 EUR * Niko Balžević, Boće 100 EUR * Martin i Sara Filipović, Boće 100 EUR * obitelj Jele Klarić, Boće 100 EUR * Ilija Brkić, Boće 20 EUR * Mara Šarčević, Boće 20 EUR * Marinko Hudolin 200 kn * Vesna Hećimović 100 kn * Ivanka Kusturić 40 kn * Slava Siladi 200 kn * Ivanka Kusturić 40 kn * Slava Siladi 200 kn

ZA ŠKOLOVANJE DJECE

U MISIJAMA:

Doko Ivanka, Čitluk 25 KM * Mara Jurić, Bijelo Polje 70KM * Komping d.o.o., Vitez 50 KM * Antonija Marijanović 100KM * Marija Cigić, 200 KM * Anda Mihaljević, Nova Bila 100 KM * Lidija Puljić, Mostar 200 EUR * Marinko Marić, Polog 100 EUR * Ambroz Civljak 400 kn * Anda Svoboda 50 kn * Danica Kristić 100 kn * Dario Maradin 100 kn * Dražen Buhanec 500 kn * Dubravko Dujmić 100 kn * Igor Končurat 300 kn * Josip Župan 50 kn * Luka Sljepčević 750 kn * Ljiljana Presečki 100 kn * Marija Galić 50 kn * Molitvena zajednica, Župa Pag 1.000 kn * Senka Dominiković 100 kn * Senka Dominiković 100 kn * Sonja Kovačević 390 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Verica Grbić 270 kn * Željko Nikolić 50 kn * Župa sv. Barbare, Vrapče 780 kn * Župa Podravski Podgajci 750 kn * Župa Presvetog Srca Isusova, Šibenik-Baldekin 11.800 EUR * Župa Murter 2.350 EUR * Marko Sinti 200 kn * Veronika Vuković 200 kn * Mate Radoš 150 kn * Frane Torbarina 100 kn * Ivanka Boras 100 kn * Karmel Marija Bistrica 100 kn * Smilja Štingl 80 kn * Kata Grebenar 50 kn * Nada Vuković 50 kn * Sunčica Čoklića 50 kn * Danica Humek 20 kn * Željko Korovljević 20 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KONGU:

Janja Rimac, Livno 100 KM * Zdenka Mamuza, Livno 100 KM * Ivka Rimac, Livno 100 KM * Lidija Petrač 70 kn * Mirna Noethig 100 kn * Irena Slišković 200 kn * Maja Peraića 200 kn * Maja Peraića 200 kn * Srećko Botić 150 kn * Dario Časar 100 kn * Katica Kuštro 100 kn * Katica Kuštro 100 kn * Marija Vuković 100 kn * Mihael Popinjac 100 kn * Mladen Crneković 100 kn * Nikola Horvat 100 kn * Viktorija Vičić 100 kn * Željana Nizić 50 kn * Vesna Mohorović 40 kn * Siniša Hajšok 20 kn * Mate Barić 15 kn * Ivan Vrbanić 1.000 kn * Matija Knežević 20 EUR * S. Marija Roza 200 kn * Kata Sabelja 100 kn * Blaško Kivić 100 kn * Caritas Dubrovačke biskupije 52.812 kn * Matija Knežević 20 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJI:

Župa Presvetog Trojstva, Blagaj Buna 1.600 KM * s. Matea Krešić s vjeročuvencima II. raz, Mostar 815,20 KM, 230,50 KN, 14,75 EUR * Don Marinko Filipović, 980 EUR * Mandica Polić 200 kn * Robert Skejić 150 kn * Matija Knežević 20 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Djeca Župe sv Ante Padovanskog, Žepče 3.650 KM * Iva Milicević 200 kn * Ljiljana Lukač 100 kn * Ruža Doknjaš 30 kn + 30 kn * S. Marija Roza 200 kn * Ana Mrgan 100 kn * Marijan Štivojević 100 kn * Učenici 3. raz. M. P. Katančića, Valpovo 50 kn * Slavica Bilandžić 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U RUANDI:

Župa Sv Ivan Krstitelj Travnik 40 KM * N. N., Zagreb 80 KN * župa sv. Ilje, Stolac 500 KM * župa Dračeve 1.400 KM * Siniša Skočibušić, Mostar 50 KM * Ivan Prskalo, Mostar 20 KM * Nada Rupčić, Ljubiški 100 KM * Molitvena zajednica Emanuel, Grude 335 KM * Igor Pivac 500 kn * Romano Tripalo 150 kn * Srećko Botrić 150 kn * Stana Prskalo 150 kn * Jozo Čuković 100 kn * Zoran Zorica 100 kn * Marija Barić 15 kn * Hrvoje Pirić 1.200 kn * Katarina Vajdoher 100 kn * Matija Knežević 20 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBIJI:

Biskupija Gospičko Senjska 400 KN * Niko Jurić, Srednja Slatinma 100 EUR * Marija Puhařić 40 kn * Marija Bartošek 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Klanjateljce Krv Kristove, Nova Topola 480 KM * 480 kn, 30 EUR * N. N., Gundinci 3.000 kn * Zdravka Pavičić 50 KM * Vikica Gašpar Radak 20 KM * Marija Kajić, Koprivnica 100 EUR * s. Marinka Zeko 50 EUR * Katica Šišmanović, Sarajevo 10 EUR * Dječju vrtić „Srce“, Sarajevo 411,45 KM, 0,07 EUR * Stadlerov dječji Egipat,

Sarajevo 66,40 KM, 54,45 kn, 31,22 EUR * preč. Miroslav Agostini, Sarajevo 50 EUR * Nikolina Petrović, Vitez 5 KM * Katarina Verić 10 KM * sestre Služavke Malog Isusamsijska izložba Gromiljak 12.150 KM, 1.040 EUR * Ankica Jurić 50 KM * Brigita Čuljak, Klobuk 50 KM * N. N., Mostar 50 KM * Jelka Ivekić, Zenica 50 KM * A. O., Banja Luka 200 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Ivan Bošnjak 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

N. N. 432,50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

Marijan Almaš 20.000 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJU:

Josip Rajčić pok. Marka 40 kn * Nada Hrga 300 kn * Vedran Viskov 600 kn

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Marica Tabak, Livno 100 KM * od sprovoda pok. Marije Katičić 100 KM * Matija Knežević 20 EUR

ZA MISIJE U NIGERIJI:

Siniša Skočibušić, Mostar 50 KM * N. N., Kruščica – Vitez 206 KM

ZA MISIJE U KENIJI:

Luca Anić, Žepče 100 KM

ZA MISIJE U BOLIVIJI:

Ruža Marić, Sarajevo 100 KM * Luca Anić 100 KM

ZA MISIJE I GLADNE U GANI:

Matija Knežević 20 EUR

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

župa Studenci 3.300 KM * Matija Knežević 300 kn * Timotej Vučović 300 kn * Antonija Srzić 4.000 kn

ZA AKCIJU MIVA - MISIJSKA VOZILA:

N. N., Sarajevo 4.000 KN * Župa Sv Jure Vr 9.800 KM * preč. Miroslav Agostini, Sarajevo 25 EUR * župa Stolac 500 KM * župa Aladinići 1.068 KM * župa katedrala, Mostar 2.240 KM * Župa Dubrava, Šibenik 400 kn * Župa Mandalina 300 kn * Župa Presvetog Srca Isusova, Šibenik-Baldekin 3.000 kn * Župa Zablaće 780 kn * Ivanka Česar 200 kn * Margareta Grmšek 200 kn * Željko Horvat 200 kn * Alojzije Butko 100 kn * Darko Dautare 100 kn * Dinka Ilić-Roller 100 kn * Elvira Lukež 100 kn * Jelena Brkljača 100 kn * Mate Vujčić 100 kn * Natko Blagojević 100 kn * Nevenka Švegović 100 kn * Ruža Matkić 100 kn * Mario Krmpotić 50 kn * Milan Matotan 50 kn * Nevenka Sičaja 30 kn * Antun Ojurović 20 kn * Luca Radman 20 kn * Zlata Colnar 20 kn

POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

vlč. Mladen Kalfić * N. N., Zagreb * Stadlerov dječji Egipat * djeca i župljani župe Radunice * Karmel sv. Josipa, Đakovačka Breznica * Lucija Dančević Sočak i Tanja Tomić * djelatnici Biskupskog ordinarijata Varaždin * Biskupija Sisak

MISIJSKA KRIŽALJKA – ožujak 2017.

Radosna vijest	Utroba	Snažni	ES	Ljekovito drvo	Grubo	Sram	Put (Lat.)	Površina	Prijestupni dani	Pokazna zamj.	Rtovi	Glavna krvna žila	Radosna vijest
Papinsko misijsko djelo													
Pristaše rasizma									Poplava Koji se odnosi na nauk				
U redu (eng.)			Mjesto u Rumunjskoj Gram							Med. org. za izbjeglice Idol, simbol			
Osnivačica djebla sv. Petra apost.							Čin Vreća (tur.)				TS Žensko ime		
				Dušik		Vrsta oružja Kroatist							
Vrijeme pripreme za Uskrs				Duboko opkopati									
Uranio Kolij										Žid. mjesec 29. slovo			
Prvo slovo abecede													

Rješenja iz prošlog broja: ALOJZIJE STEPINAC, KARDINAL.

